

Forum studentesc

● revistă a consiliului uniunii asociațiilor studenților comuniști din centrul universitar timișoara ● iunie-iulie 1983 nr. 8 (86) ● 16 pagini ● 3 lei ●

„Doresc să adresez felicitări colectivelor din întreprinderile vizitate, tuturor oamenilor muncii din județul Timiș și din municipiul Timișoara și urarea de noi și noi succese în toate domeniile (...) Ne-a făcut de asemenea o deosebită plăcere să constatăm preocuparea și angajarea deplină a oamenilor de știință, din învățământ, în dezvoltarea tehnicii și științei.”

NICOLAE CEAUȘESCU
(din cuvîntarea de la Marea adunare populară de la Timișoara)

„CEAUȘESCU ÎN BANAT, OASPETELE NOSTRU DRAG”

Tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Republicii Socialiste România, împreună cu tovarăsa ELENA CEAUȘESCU au efectuat la începutul lunii iunie o vizită de lucru în județul Timiș. A participat de asemenea tovarășul Emil Bobu. Vizita a prilejuit un nemijlocit și fructuos dialog cu reprezentanții organelor locale de partid și de stat, cu muncitori, lucrători ai ogoarelor, cu specialiști, cu cadre didactice și studenți, prilej pentru a analiza rezultatele obținute în diverse domenii de activitate stabilindu-se totodată căi eficiente pentru sporirea contribuției județului la creșterea continuă a avuției naționale, a puterii economice a patriei. Reîntîlnirea cu tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU a constituit pentru cei ce muncesc pe frumoasele plaiuri bănățene — români, germani, maghiari, sirbi și de alte naționalități — un fericit prilej de a raporta cu mîndrie că județul Timiș s-a dezvoltat continuu, pe toate planurile realizînd astăzi 3,9 la sută din producția industrială și 5 la sută din producția agricolă a țării și ocupînd un loc de frunte în viața cultural-științifică a patriei. Cu aceeași satisfacție s-a evidențiat și faptul că planul pe primele cinci luni ale anului a fost îndeplinit la principalii indicatori.

Dialogul de lucru al secretarului general al partidului, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, cu oamenii muncii din județul Timiș a început la două unități agricole reprezentative: Ferma de selecție a Întreprinderii agricole de stat Liebling și C.A.P. Topolovațu Mare, continuîndu-se apoi la întreprinderile „Electromotor”, „Electrotimiș”, „Tehnometal” și Întreprinderea mecanică. S-a vizitat „Expoziția realizărilor economiei timișene”, iar din perimetrul universitar a fost vizitată Catedra de construcții hidrotehnice și îmbunătățiri funciare, unitate etalon a integrării cercetării științifice cu producția și învățămîntul, aparținînd Institutului politehnic „Traian Vuia”. Mii de studenți și cadre didactice din Timișoara au făcut înalților oaspeți o caldă și entuziastă primire într-o atmosferă sărbătorească dînd expresie stimei lor față de cel mai iubit fiu al poporului, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, față de eminentul om de știință și savant de renume mondial, tovarăsa academician doctor inginer ELENA CEAUȘESCU, manifestări ce traduc recunoștința profundă a

tineretului studios pentru minunatele condiții de viață, de învățură, de cercetare științifică asigurate de partidul și statul nostru. Vizitînd laboratoarele Catedrei de construcții hidrotehnice și îmbunătățiri funciare tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU a apreciat rezultatele obținute de cadrele didactice și studenții de aici, de întregul Institut politehnic, în strînsă colaborare cu unități productive și de cercetare din municipiu și din alte centre ale țării. În dialogul cu oamenii de știință, cu alte cadre didactice din învățămîntul tehnic superior prezente la această vizită în care s-au dezbătut probleme științifice de deosebită actualitate, secretarul general al partidului a subliniat necesitatea ca cercetarea științifică românească să se angajeze într-o revoluție tehnică nouă pentru a ajunge din urmă cele mai avansate țări în domeniile productivității muncii, calității și nivelului tehnic. Evidențînd faptul că municipiul de pe Bega dispune de profesori, studenți și muncitori bine pregătiți și de o puternică bază tehnico-materială, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU a arătat că Timișoara trebuie să ocupe un loc mai important în promovarea științei. În același timp tovarăsa academician doctor inginer ELENA CEAUȘESCU a evidențiat necesitatea continuării procesului de integrare a învățămîntului timișean cu cercetarea și producția pentru a se ajunge la nivelul realizat în domeniul chimiei, valorificării mai operative a rezultatelor cercetării, subliniînd importanța antrenării cadrelor didactice în soluționarea acestor probleme.

După vizitarea acestor importante obiective industriale, agricole și de învățămînt superior din județul Timiș tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, împreună cu tovarăsa ELENA CEAUȘESCU au participat la o mare adunare populară organizată în Piața Operei în prezența a circa 100.000 de timișeni, români, germani, maghiari, sirbi, oameni ai muncii de diferite profesii, studenți, elevi, pionieri. Într-o atmosferă sărbătorească cei prezenți au dat o nouă expresie sentimentelor de dragoste pe care locuitorii aceste frumoase așezări, asemenea întregului nostru popor, le au față de tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, recunoștinței profunde pe care o poartă secretarului general al partidului pentru

FORUM STUDENTESC

Cont în pag. a II-a)

DUPĂ O SESIUNE „FIERBINTE”, REDACȚIA REVISTEI „FORUM STUDENTESC” UREAZĂ STUDENȚILOR DIN CENTRUL UNIVERSITAR TIMIȘOARA VACANȚĂ PLĂCUTĂ ȘI ÎMPLINIREA LA CELE MAI ÎNALTE COTE A TUTUROR ACTIVITĂȚILOR POLITICO-EDUCATIVE, CULTURALE ȘI SPORTIV-TURISTICE CE SE VOR DESFĂȘURA ÎN ACEASTĂ VARĂ.

VIZITA DE LUCRU A TOVARĂȘULUI

NICOLAE CEAUȘESCU ÎN JUDEȚUL TIMIȘ

(Urmare din pag. 1)

tot ce a făcut și face în vederea dezvoltării neîntrerupte a patriei, ridicării ei pe noi trepte de progres și civilizație. Punctul de maximă tensiune emotivă al acestei mari adunări populare a fost momentul în care, primit cu vii și îndelungi aplauze, cu puternice urale și ovații a luat cuvântul tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU. Cuvântarea secretarului general al partidului a fost urmărită cu deosebită atenție, cu cel mai viu interes de cei prezenți, iar prin intermediul posturilor de radio și televi-

ziune și apoi al presei care a urmărit vizita de lucru a înalților oaspeți în județul Timiș, ca pe un eveniment de seamă, de milioane de oameni din întreaga țară.

Din zecile de mii de inimi ale celor prezenți în întreaga Piață a Operei au răsunat urale de slavă partidului, poporului, tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU, momentul înscriindu-se, așa cum arăta tovarășul Cornel Pacoste, prim-secretar al Comitetului județean Timiș al P.C.R., ca „un moment de mare sărbătoare, cu semnificații istorice în cronică bănățeană”.

Panoramic studentesc

Miercuri 18 mai, în amfiteatrul Facultății de mecanică agricolă a avut loc spectacolul de poezie și muzică „De dragoste...”, susținut de cîțiva prestigioși actori ai Teatrului Național din Timișoara. ■ Avertizăm pe această cale Consiliile A.S.C. și U.A.S.C., comitetele de cămin să nu mai convoace pe nimeni, la nici un fel de acțiune, altminteri vom fi obligați să-i convocăm (fără „convocator”!) la niște cursuri de limba română. ■ În sala Operei Române a avut loc în ziua de 23 mai spectacolul laureaților recent încheiatei ediții a Festivalului artei și creației studentești. Pe scenă au urcat pe rînd: ansamblul folcloric „Doina Timișului”, cu solista Aurica Lucaci, Adriana Volcovinschi (muzică folk), grupul de dans modern al Institutului de medicină, secția în limba germană a Studioului de teatru „Thalia” al Casei de cultură a studenților, formația de jazz-rock „DHD”, Mihaela Pârvan (recitatoare), secția în limba maghiară a Studioului „Thalia”, grupul satiric „T.T.”, grupul de dans contemporan „Reflex” al Casei de cultură a studenților, Daniela Gidea (vioară), Studioul de teatru al Facultății de construcții, grupul folcloric „Mladost”, grupul folk Miruna Mureșianu-Adrian Dinu, corul Facultății de mecanică. Spectacolul, de aleasă finută, a evidențiat încă o dată înaltul nivel artistic la care se situează creația acestor „cuceritori de lauri”. ■ Ce mai vinde studentul: tricouri în dungi grecești (cămin 15, camera 9). Aveam cunoștință despre tot

felul de motive ornamentale grecești, doar despre linii nu ne picase nimic auzul... Asta face, cumva, tricourile mai scumpe? ■ *Seri de cămin cu participarea unor cenacluri ale facultăților s-au mai pomenit. Dar cînd spectacolul este ținut în aer liber (cămin 2 M.V., 28 mai a.c.), fiind astfel o noutate în centrul nostru universitar, atunci se cheamă că la mijloc e puterea (în wași, dar mai ales artistică) a Clubului E a Facultății de electrotehnică și „mîna” aceluiși inițiator de neostoită inventivitate Dorin Radu, președintele Consiliului A.S.C. al facultății. ■ Cursul cursurilor: recent a fost prins un student ce încerca să comercializeze „Fiziopatologia” de N. Varachiu, M. Leancu, N. Neagu și Al. Pop la exorbitantul preț de 150 lei. S-a întocmit un act prohibitiv și cel în cauză a fost trimis să-și ispășească păcatele la locul de muncă. ■ Cu ocazia „Zilelor Helion”, organizate de Casa Tineretului, a văzut lumina tiparului un nou supliment „Paradox” al revistei noastre. Publicația a adunat în paginile ei scrieri ale multor condeieri tineri sau cu mai vechi stagii de serviciu în slujba science-fiction-ului și a marcat în mod fericit participarea Cenaclului „H. G. Wells” al Casei de cultură a studenților (de la care provin majoritatea autorilor) la această manifestare. ■ La I.P.T. de la „gazeta de perete” a Comitetului secției sindicale social-adm. — O.D.U.S. RECTORAT (ad literam!) aflăm că: „vapoarele... chiar și cele mici vă aduce numai bucurii. O călătorie cu vaporasul: puțin sport, aer curat, sănătate, destindere, clipe plăcute, ieftin, reconfortant, economie de benzină. Inserieri zilnice la tov. Străuțiu”. ... Oricum, halal să le fie autorilor, cu exemplul (era să scriu „vapoarele”!) lor, cu tot!*

L.T.&K.

Angajament

AL SLUJITORILOR ȘCOLII
SUPERIOARE TIMIȘORENE

În cadrul mării adunări populare organizată la Timișoara cu prilejul vizitei de lucru efectuate în județul Timiș de către tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU împreună cu tovarășa ELENA CEAUȘESCU, a luat cuvîntul dr. ing. Coleta de Sabata, rectorul Institutului Politehnic Timișoara, care, raportînd o serie de succese în integrarea învățămîntului cu cercetarea și producția precum și în perfecționarea procesului instructiv-educativ, a arătat:

„În numele cadrelor didactice și al studenților din Centrul universitar Timișoara vă asigurăm, tovarășe secretar general Nicolae Ceaușescu, că vom munci cu dăruire și abnegație, nu vom precupeți nici un efort pentru a ne situa la înălțimea misiunii pe care dumneavoastră ați încredințat-o învățămîntului superior. Vom pune întreaga noastră gândire și inițiativă creatoare în slujba propășirii școlii românești cu convingerea că numai astfel ne aducem o tot mai mare contribuție la îndeplinirea hotărîrilor Congresului al XII-lea și Conferinței Naționale, a Programului partidului, la dezvoltarea economică și socială a României socialiste.”

SESIUNEA — O STARE DE SPIRIT

Dimineată de examene

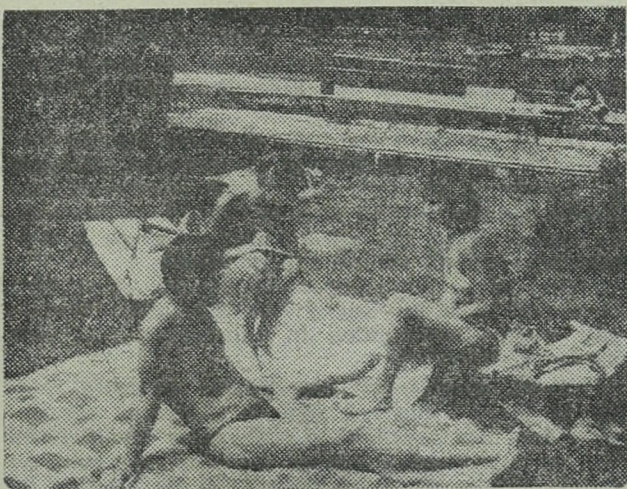
Îi găsesc la etajul II, al Mecanicii, sînt ușor de recunoscut: cravate, bluze călcate à la carte, caiete, și niște figuri oglindind clarobscurul cerului drapat cam sumbru, gurile rele spun că s-a asezonat sesiunii.

Bună ziua! Bună ziua! Nu vă supărați, voi ce grupă sînteți, la ce aveți examen? Grupa 27 U.T., mecanică. Voci slabe, Mă mai învîrt, mă mai codese și intru. Ghicesc stupeoare în holul de dincolo de ușă. Pe cîmpul de bătălie nimic nou: biletele — bilete, foile — foi, stilourile — stilouri, ideile — ... Tovarășul asistent Vasile Marinca mă primește cu solicitudine — vivat „Forum“, zic în gînd, de bucurie că sînt supporter și nu pe baricade — nu, ostilitățile nu au apărut încă. Cer buletinul meteo al sălii 151; mi se anunță ploi și cer închis pentru grupa 27, vînturi pustii pe la probleme, cam pustiu pe la seminarii — unii — pentru 2 studenți corabia mecanicii s-a scufundat în oceanul absențelor și vorba ceea: „De unde nu e...“ n-au nici Călin Cimpeanu, nici Maria Popa — a mai pierdut flota anul trecut — ce dacă? În rest culori terne, nici prea-prea, nici foarte-foarte. Aud însă că la o zi de sesiune în urmă, vremea aromea a veselie primăvăratice, grupa 26 M.F. din același an II F a trecut cu un singur uitat, aceeași punte, șefului ei, Mihai Stănișoară inflorendu-i și un 10 în index.

Cum? — mă întreb uimit de toanele studentologiei (asta e ceva cu studenți și nota probabilă) — cursul se face cu același profesor, cunoscut prin corectitudine și exigență, o somitate în materie, iar seminarul cu același asistent, la ambele grupe!!! Tovarășul asistent observă că pe la parțial se numărau puțini studenți, că matematica din liceu, mană superpămîntescă la probleme are rezonanțe bacoviene, din cele cu liceul și cimitirul, că examenul e de an și poate n-ar strica și niște prelininarii hibernale...

Cînd aud că „șeful“ de la 27 (nota bene, de an) nu are teste semestriale la seminar — programarea acestora avînd slăbiciunea de a nu prevedea absențele — nu are laboratorul încheiat, nu e la examen, mi se mărește vizorii și viziunea asupra lumii. Mulțumesc și ies.

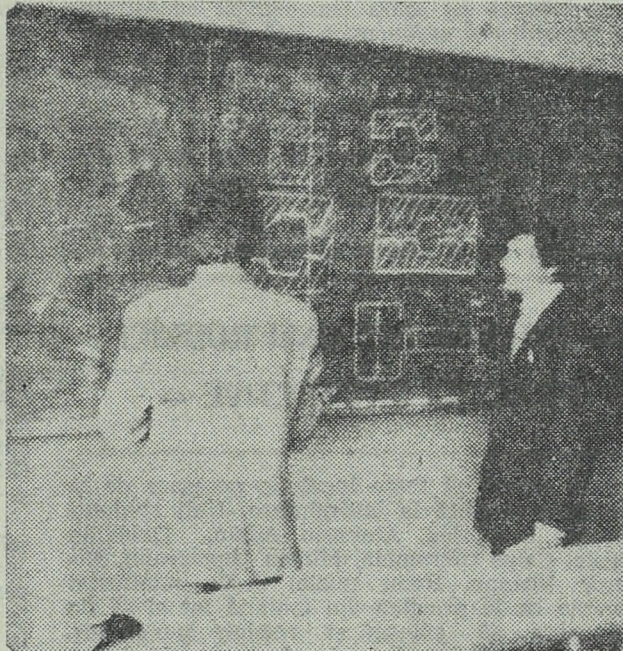
Afară mai aflu că șeful de an... nu mai e șef de an. Mulțumesc din nou, plec, uitasem: „BAFTA!“ și vocile foștilor mei interlocutori Dorina Jucan, Gheorghe Iacobici și Victor Tolbuș concurează corul R.T.V.: „SĂ FIE!“.

Între sesiune și vacanță nu e decît un singur pas...

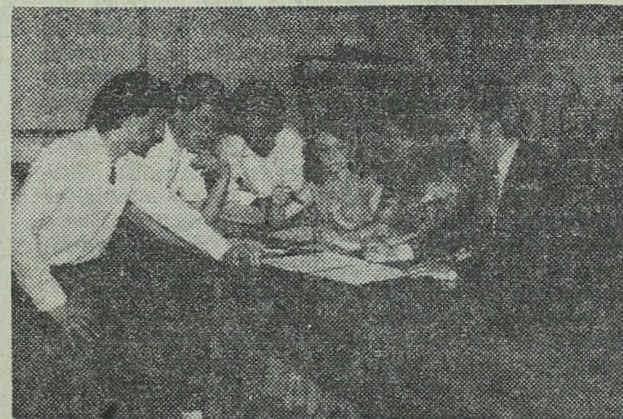
— Baftă!

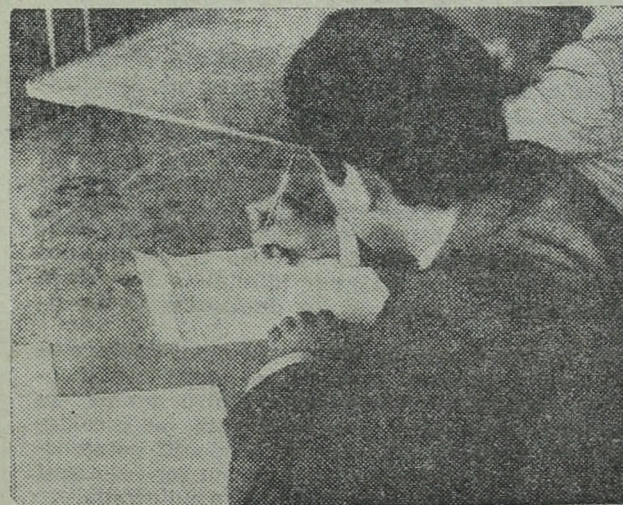
D-ale mecanicii!

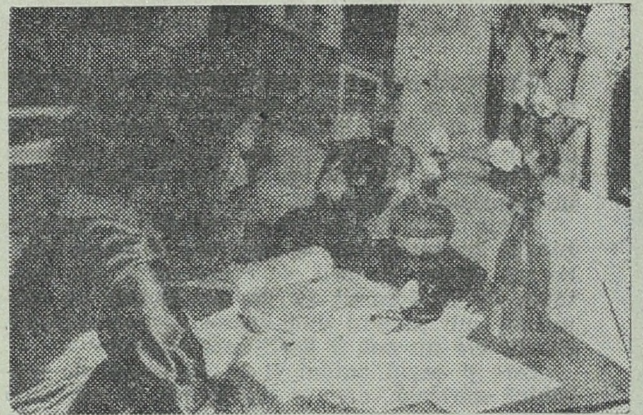
— Da, tovarășe asistent, ăsta trebuie să fie ficatul!

Pentru participanții la concursul „Traian Lalescu“ sesiunea e mai ușoară

ssst! Nu-l deranjați!

Mai am 120 de pagini și, gata!

Pe cine aleargă repede, rar îl prinde cineva

Vara bobocilor

În fața amfiteatrului A 31 de la Universitate, agitație. Se dă primul examen din sesiune pentru grupa 312 a anului I Fizică. „Bobocii“, de-acum cam trecuți, parcurg cu înfrigurare specifică paginile cursului de analiză matematică. Timpul trece pe neobservate, se vorbește mult, se glumește, atmosfera e optimistă.

— Stau de vorbă cu șeful de an, Mircea Pigli. Gînduri înainte de examen? Nu prea multe. Pînă acum, aflu, și-a luat toate examenele cu 10, a luat premiul II la „Traian Lalescu“ în faza finală, premiul I fiind atribuit unei colege de an, Cornelia Cojocaru, acum cîteva zile fiind primit în rîndurile membrilor P.C.R. Alături, Mihai Langu ridică ochii din caiet și mormăie ceva nedeslușit. E greu? — îl întreb. Nu. Nu e greu, nu mai e ca în iarnă, cînd la algebră cursul era prea dens, timpul prea puțin. Cîte aveți acum? Trei, îmi răspunde! Emilian Ciurariu, pentru a cădea apoi într-o mușenie contemplativă, cu ochii pe ușă. Îl las.

Așteaptă cu toții să intre. Le observ în tăcere mișcările precipitate, pașii nestăpîniți, Emilian schițează cîteva bătăi de step, cu mîinile adîncite la nesfîrșit în buzunar, discută cu Mircea despre filmul de aseară cu bombe atomice.

Zîmbesc privindu-i: Studenții nu se dezminț, poate ar trebui schimbat ceva la zicala cu „șara arde și...“.

Intrăm. Eroii mei se alinează frumos în fața biletelor de examen. Profit de moment și stau de vorbă cu tovarășa lector Drecin Valentina. Mă interesez de grupă, de felul cum apreciază pregătirea. Îmi spune că munca tuturor studenților dă rezultate, munca din cursul anului, vădită și în presesiunea din martie, acum s-au dat deja trei note de 10. Doar doi studenți nepromovați, au învățat în sesiune, deh! me-teahă studențească, poveste lungă.

Mulțumesc pentru amabilitate și ies, lăsînd în urmă aerul dens, al examenului. La ce gîndesc acum cei din sală? Desigur nu la cuvintele lui Mihai de pe hol: „Să vină vacanța!“.

Pagină realizată de LUCIAN RISTEA

Drumul devenirii noastre nu ocolește munții

„Pământul e darnic cu cine e harnic“

Binevenit prilej de perfecționare și adaptare rapidă a viitorului specialist la condițiile concrete de lucru ale profesiei, semn cert al modernizării învățământului românesc, practica productivă a devenit un atribut definitoriu al învățământului superior.

Acolo unde înțelegerea profundă a rostului acestei activități este o realitate și buna colaborare dintre factorii de răspundere din unitatea de învățământ și cea productivă se manifestă sub semnul unei înalte responsabilități, rezultatele nu pot fi decât cele scontate.

Este și cazul anului II al Facultății de mecanică agricolă, care a desfășurat în perioada 4-23 aprilie practica de producție în 28 de centre cu profil agricol și mecanic-agricol ale județului Timiș (printre care Lugoj, Cenei, Sinicolau-Mare, Varias, Șag, Buziaș, Orțișoara etc.), grupați la 16 S.M.A.-uri și 12 I.A.S.-uri. În ciuda acestei fragmentări a colectivului se poate spune că s-a obținut o UNITATE a realizărilor pozitive. Fundamentul acestei reușite a fost buna conlucrare a conducerii facultății cu unitățile respective, tradiția instituită de mai mulți ani, în virtutea căreia părțile se cunosc bine.

În timp ce conducerea facultății s-a ocupat de repartizarea judicioasă a studenților în funcție de disponibilități și necesități, conducerile unităților au răspuns prin strădanția de a le asigura condiții optime de activitate, astfel încât studenții și-au putut aduce din plin contribuția la realizarea unor lucrări care reclamau cantitate, dar și calitate, participând la reparația și întreținerea utilajului agricol, la ierbicidarea terenurilor, la discutarea pregătirea terenurilor pentru însămânțat, precum și la însămânțatul propriu-zis, cerința importantă a perioadei respective.

Beneficiind de sprijinul nemijlocit al spe-

cialiștilor din unitățile respective, aflați permanent la fața locului și încurajându-se cu încredere viitorii colegi, învățând din experiența și cunoștințele profesionale ale cadrelor didactice care i-au însoțit, studenții au cucerit o nouă treaptă pe scara consolidării cunoștințelor mecanice și agronomice față în față cu problemele ridicate de lucrarea pământului, cu tehnologia reparațiilor și întreținerilor, cu conducerea tractorului agricol.

Tocmai de aceea nu e de mirare că după această „școală a muncii“ o mare parte din cursanții ei și-au promovat examenul de conducere a tractorului agricol.

Înfruntând cu elan unele vitregii ale timpului, s-a lucrat efectiv zi-lumină, anumite te-

— INSEMNE ALE UNEI RODNICI PRACTICI PRODUCTIVE —

renuri suportând toate lucrările necesare de la pregătire și până la însămânțare. Unii studenți (Remus Ursulescu, Atanasu Adam, Octavian Criste, Caius Cioromela, Mircea Ungureanu, Nicușor Vizman, Radu Buzle) și-au manifestat dorința ca în practica din toamnă tot ei să fie cei care să culegă și roadele muncii lor. Căci ce ar putea fi mai frumos, mai intim și sentimental decât această prietenie student-pământ stabilită prin muncă și continuată în timp!

Pământul peste care au trecut ei se poate bucura acum că a fost lucrat după ultimele tehnologii din filele de curs, iar el, practicantul, se poate bucura că și-a făcut pe deplin datoria, bucurie prelungită până în toamnă, când bilanțul va consemna, poate, producții record — etalon al conștiințelor și dragostei acestor meseriași față de prietenul comun — pe măsura darniciei lor. Bine spunea un țaran care a lucrat alături de studenți, că „pământul e darnic cu cine e harnic“.

Chiar dacă la această dată nu se cunoaște

Partea financiară ce va fi virată în contul Institutului politehnic Timișoara, aprecierile și calificativele acordate la încheierea perioadei de practică de conducătorii unităților unde studenții și-au lăsat amprenta muncii vin să confirme calitatea lucrărilor executate, să anticipe producțiile ce vor urma. Părerile bune ale tovarășului decan conf. dr. ing. I. Niță, însuși prezent în câteva rânduri în mijlocul studenților implicați în această bătălie care onorează, dar și obligă, ale cadrelor care s-au ocupat de aspectul organizatoric sau controlul activităților (prof. dr. ing. N. Tecușan, șef lucr. ing. I. Dumitru, lector dr. ing. Gh. Tănăsescu, lector Gh. Babescu, șef lucr. I. Dorobanțu), confirmă realizările obținute împreună cu studenții la I.A.S.-urile din Săndrăel, Șag, Sinicolau-Mare, Buziaș sau S.M.A.-urile din Jebel, Buziaș, Sinicolau-Mare, Orțișoara.

Cum altfel ar putea fi apreciată, de pildă, activitatea grupului celor zece studenți de la S.M.A. Orțișoara, care au lucrat „bărbătește“, fiind răsplătiți cu tot atâtea note de 10? Iar pentru Dana Bulgăr, Ana Clortuz, Hildegard Schmidt se impun adăugate la nota fiecăreia și felicitările cuvenite.

Așa cum ne informa Radu Buzle — responsabil în biroul A.S.C. cu practica productivă — „probleme deosebite“ n-au fost. Cazarea atât pentru studenți, cât și pentru studenți s-a făcut în bune condiții. Aceleași aprecieri referitor și la preocupările beneficiarilor în privința asigurării mesei (aceasta fiind chiar peste așteptări în privința calității).

Reîntorsii la cursuri cu un plus de experiență și maturitate, studenții anului II pregătesc cu conștiinciozitate sesiunea de examene, conștinși fiind că dacă la aplicarea teoriei în practica productivă rezultatele au fost meritorii, tot așa trebuie să fie și la aplicarea reciprocei. În timp ce sămânța depusă de ei își urmează cursul firesc, să le urăm succese la examenele din amfiteatre tot așa cum au avut și în activitatea productivă din câmp și să-i reînfrumăm în toamnă, la datorie, în aceeași atmosferă de voie bună și seriozitate a lucrului bine făcut.

GEORGE ENCULESCU

În preajma unui moment de bilanț

În paralel cu pregătirea pentru sesiunea de examene studenții ultimilor ani de studii au muncit cu sîrguință în vederea definitivării lucrărilor de diplomă — dovadă grăitoare a maturizării lor profesionale. Asupra acestei activități am solicitat câteva aprecieri tovarășului conferențiar I. Dănuță, îndrumător al practicii studenților anului patru al Facultății de științe economice.

— Prin specificul ei, practica studenților economiști ai secției Economia industriei, construcțiilor și transporturilor se desfășoară în întreprinderi industriale. În ce măsură și cum considerați că tinerii studenți au fost sprijiniți în cercetarea pe care au efectuat-o „în teren“?

— Studenții anului patru de la Facultatea de științe economice, deci și cei de la specializarea Economia industriei, construcțiilor și transporturilor au prevăzută disciplina „activitate de cercetare-proiectare“ în ambele semestre ale anului universitar. Prin acest program de activitate se asigură, în principal, legătura cu activitatea de cercetare și producție. Faptul că în semestrul întâi orele afectate în program au avut altă destinație a condus la situația că obiectivul principal a fost atins doar parțial. Despre sprijinul primit de studenți în activitatea de cercetare se pot evidenția atât aspecte pozitive, legate de îndrumarea individuală directă din partea cadrelor didactice și specialității din unele întreprinderi, cât și unele stări de lucru mai puțin corespunzătoare, create de dezinteresul manifestat în alte întreprinderi față de cerințele de pregătire ale studenților. Există multe situații când studenții nu pot să intre în posesia unor date, ceea ce îngreunează analiza și interpretarea fenomenelor reale.

— Notele obținute de către studenți pentru activitatea practică sînt o reflectare a aprecierii date pentru munca depusă, de către îndrumătorii-coordonatori ai lucrărilor de diplomă. Judecînd după acestea, care este nivelul calitativ al proiectelor de diplomă ale viitorilor absolvenți?

— Nivelul calitativ al lucrărilor de diplomă, în stadiul actual, se poate aprecia ca fiind în general bun. Mulți studenți se află într-un stadiu avansat cu elaborarea lucrării fiind conturate atât partea de natură teoretică cât și cea practic-aplicativă impusă de temă. Există și situații în care studenții nu au reușit să compenseze lipsa contactului cu întreprinderea în semestrul întâi și difi-

cultățile datorate programării activității din semestrul doi în cursul lunii mai. În aceste cazuri, satisfacerea integrală a cerințelor privind calitatea impune desfășurarea în continuare a unei munci susținute. Notele acordate pentru activitatea de cercetare-proiectare din semestrul doi reflectă stadiul diferențiat în care se află studenții în elaborarea lucrării de diplomă.

— Munca pentru alcătuirea unei lucrări de diplomă constituie pentru un student încununarea efortului depus în vederea conturării competenței sale de economist, de specialist cu studii superioare. Credeți că în acest moment de bilanț, tinerii economiști sînt pregătiți pentru contactul nemijlocit cu producția, cu viața economică concretă?

— Răspunsul este de la început afirmativ. Oriizontul deschis prin pregătirea în cadrul cursurilor universitare constituie o bază corespunzătoare pentru cunoașterea problemelor de natură practică ce țin de specificul ramurii și chiar al întreprinderii în care își vor desfășura activitatea.

Mulțumind tovarășului conferențiar I. Dănuță pentru amabilitatea sa, urăm succes deplin tuturor studenților care, spre sfîrșitul acestei veri, își vor susține lucrările de diplomă, dar, și mult succes în focul confruntărilor actuale!

LUMINIȚA MARINA

Bucuria succesului

Coincidența a făcut ca o parte din drum să călătorim împreună. La despărțire ne-am urât tradiționala „baftă“ studentească și am promis să ne reîntîlnim după ce focul întrecerilor se va fi încheiat, noi urmînd să trăim câteva zile racordați la pulsul finalei F.A.C.S. de la Craiova, iar cei șase studenți ai anului II C.C.I.A. aveau datoria de a confirma bogata tradiție a școlii de construcții timisoare la faza finală a concursului profesional „Traian Lalescu“ (disciplina Rezistența materialelor) ce avea să se desfășoare la București.

Și iată că acum, la câteva zile după încheierea concursului, plăcerea revederii ne apare amplificată de rezultatele foarte bune (patru premii, în condițiile neacordării premiului întâi pe considerente de punctaj) obținute de studenții constructori timisoreni în confruntarea lor cu reprezentanții ai Almei Mater' din alte trei centre universitare.

Dar să dăm cuvîntul participanților. Klari Hafner — premiul II: „... pentru mine a fost neașteptat doar premiul obținut la faza locală a concursului. Asta m-a ambiționat și mi-a demonstrat totodată că sînt bine pregătit, iar

acum principalul e să duc un lucru pînă la capăt. A urmat, zic eu firesc, confirmarea la București. Adevărul este că am găsit permanent un real sprijin în cursul tovarășului conferențiar doctor inginer Eugen Fleșeriu și în pasiunea de a insufla dragostea pentru disciplină a tovarășului șef de lucrări ing. Dumitru Florescu.“ Aș vrea să subliniez de la bun început, ne spune Cornel Farcaș (premiul III) că rezultatele noastre sînt o urmare logică a muncii, în care un rol important l-a avut tovarășul șef de lucrări Florescu. Am pornit de la începutul anului cu o „echipă“ de zece studenți pentru că după o pregătire constantă și consecventă, iată, să ne reîntoarcem de la București cu patru premii!

„Dealtfel eram pregătiți pentru a rezolva probleme cu un grad de dificultate sporit, iar dacă s-au făcut greșeli, acestea s-au datorat erorilor de calcul și poate stării specifice de concurs.“ (Petru Petrik (premiul III).

Discuția noastră surprinde și câteva aspecte inedite. Pe timpul desfășurării concursului eurentul s-a întrerupt de două ori, iar participarea Rozaliei Ōlei a fost incertă pînă în ultimul moment. Și, cu toate acestea, Rozalia a contribuit și ea la palmaresul general, obținînd o mențiune.

Meritorie a fost și participarea lui Alexandru Rosenfeld și a lui Eugen Bacinski, ambii remarcăți pentru seriozitatea în pregătire încă din startul competiției.

Cîteva aprecieri și considerații generale relative la drumul parcurs pînă la obținerea rezultatelor mai sus amintite le obțin prin amabilitatea tov. șef de lucrări inginer Dumitru Florescu, în dublă calitate de cadru didactic și de însoțitor al studenților calificați la faza finală de la București.

„Conducerea facultății și noi, cadrele didactice de la catedra de Rezistența materialelor, am căutat să trezim interesul studenților pentru construcții, pentru această disciplină cu implicații majore în viitoarea meserie de inginer. Și am avut bucuria de a constata că apelul nostru a găsit un larg ecou în rîndurile studenților, numai din grupa I C.C.I.A. participînd peste 50 la sută la faza locală a concursului, iar circa o pătrime din grupă a obținut premii și mențiuni. Trebuie să remarc că toți studenții calificați în faza superioară a concursului au studiat cu seriozitate în timpul anului, iar în sesiunea de iarnă au promovat cu nota maximă examenul de rezistență din scris.

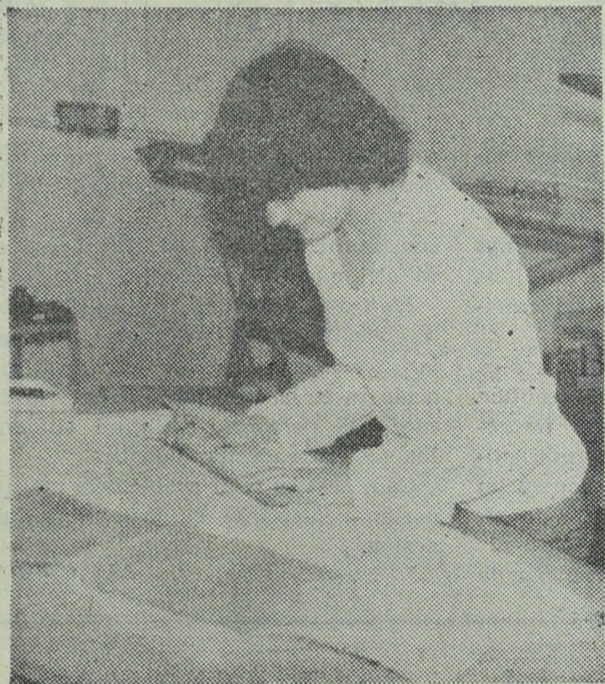
Consider că rezultatele obținute la București confirmă renumele Școlii de construcții din Timișoara și recomand tuturor studenților să se pregătească la un nivel cât mai înalt, pentru ca diploma de inginer de la Timișoara să constituie o adevărată recomandare în întreprinderea ce îi va încadra.“

CIPRIAN ALIC

FAPTELE NOASTRE NE POARTĂ NUMELE!

„PROPHYLAXIS” — un cerc științific studentesc fără vacanță

În urmă cu patru ani, din inițiativa tovarășului lector universitar Nicolae Stanciu de la catedra de științe social-politice a Institutului de medicină din Timișoara, a luat ființă cercul științific studentesc de sociologia medicinei „PROPHYLAXIS”, care și-a propus ca obiective îmbogățirea bazei de cercetări empirice a realității socio-medice, formarea și dezvoltarea deprinderilor generale de cercetare științifică la studenți, delimitarea specificului metodologiei sociologice utilizate în investigația realității socio-medice, precum și descifrarea de soluții și măsuri vizând redimensionarea calitativă a comportamentului subiecților implicați în activitatea medicală a grupurilor sociale confruntate cu contradicția sănătate-boală în activitatea lor.

După al III-lea Simpozion din decembrie '82, cei 75 de membri ai cercului „Prophylaxis” au participat cu lucrările lor la toate manifestările sociologice organizate local sau la nivel național. Și așa cum ne-a informat coordonatorul activității cercului, lector universitar Nicolae Stanciu, rezultatele sînt demne de toată lauda, ele concretizînd o muncă de teren susținută și plină de pasiune a tuturor echipelor de lucru. Prima mare reușită a constituit-o organizarea în anul 1980 a Simpozionului de sociologia medicinei, o formă de manifestare științifică unică în acest domeniu în țara noastră, inițiată de cercul științific al studenților de la Institutul de medicină Timișoara. Despre rezultatele Simpozionului din decembrie 1982, revista noastră a făcut aprecieri la momentul respectiv. Iată în continuare și bilanțul 1983 al activității cercului „Prophylaxis”, care subliniază puternica personalitate dobîndită în acest scurt interval de timp printre celelalte cercuri științifice studentești...

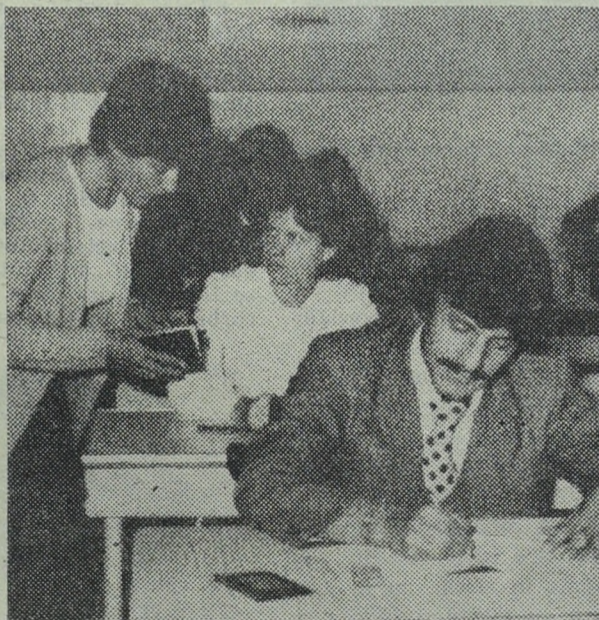
În perioada 25—27 februarie, la Cluj-Napoca a avut loc cea de-a XVI-a Conferință a cercurilor științifice studentești. Din cele 10 lucrări prezentate de „Prophylaxis”, în cadrul subsecției de științe sociale a categoriei „Universitar A”, două s-au remarcat în mod deosebit: „Influența îmbolnăvirii individului asupra realizării sarcinilor grupului integrant” — PREMIUL II (Autori: Dana Oprea Beurzeanu, Anca Deliu, Simona Alexuță, Rodica Griga și Carmen Petrescu — anul III, Pediatrie și „Comportamentul adolescenților față de boală” — PREMIUL SPECIAD al Decanatului Facultății de filozofie-istorie Cluj-Napoca (Autori: Axinia Chiriță, Dana Jar Brega și Angela Trante — anul V, Pediatrie).

La Sesiunea științifică I.M.T. din 21 aprilie au fost pregătite 26 de lucrări. Din motive obiective s-au prezentat doar șapte dintre care cinci lucrări au fost premiate.

În zilele de 22—23 aprilie, consemnăm prezența membrilor cercului „Prophylaxis” în mai multe centre universitare ale țării. La Sesiunea I.M.F. Tîrgu-Mureș, PREMIUL I, cu „Unele considerații privind gradul universitar și adresabilitatea la medic”. Autori: Gheorghe Tripcea, Adrian Stancovici, Marian Trașcă și Aurora Ungureanu — anul V, M.G. La Craiova, în cadrul Sesiunii organizate de Facultatea de medicină generală, este prezentată o singură lucrare pe profilul științelor social-politice. Ea aparține sociologilor mediciniști timișoreni și nu are concurență: „Aspecte ale problematicii cancerului, dezbătute în revista Flacăra”. (Autori: Marilena Ciulavu, Otilia Ciuca, Vergina Căpete, Mihaela Corciu și Pompilia Nicolau). O foarte bună carte de vizită este prezentată și la Sesiunea I.M.F. București, unde „Prophylaxis” se impune și în fața unor lucrări științifice strict de specialitate: PREMIUL II, cu „Bugetul de timp liber al medicului” (Autori: Alin Verdeș, Codruța Oarcea, Tatiana Tănăsescu, Mariana Vătaf, Daniela Vilcea și Cristian Zibileanu — anul V, M.G.). Valoarea deosebită a acestei lucrări a fost relevată și de prof. univ. dr. Grigore Popescu, șeful colectivului de sociologie medicală de la I.M.F. București, cu care „Prophylaxis” are strînse legături. De altfel, lucrările prezentate de timișoreni au fost primite cu viu interes în toate centrele universitare ale țării. În urma comentariilor stîrnite, multe dintre ele au fost reținute de organizatori, pentru cercetări amănunțite, adresîndu-se totodată invitații de revenire și în alte contexte.

— Tovarășe lector Nicolae Stanciu, cum este coordonată și organizată activitatea studenților antrenajii în preocupările cercului?

— „Prophylaxis” este și va fi o prezență permanentă în cadrul tuturor manifestărilor de acest gen. Bogata sa activitate presupune și o bună organizare a noastră. Iată de ce, ne-am ales un colectiv de conducere a cercului de sociologia medicinei, cu care ne punem la punct pînă în cele mai mici detalii tot programul de perspectivă inclus în agendele noastre de lucru. I-aș remarcă pe studenții: Gheorghe Tripcea — V, M.G., Anca Vilceanu și Elena Dăneasa — V Pediatrie și Marilena Ciulavu — IV Pediatrie.

— Apropo de agendele de lucru! Odată cu încheierea cursurilor și a sesiunii, intră în vacanță și „Prophylaxis”?

— Intră, într-adevăr, dar va fi o vacanță activă. Vom încerca să efectuăm un studiu sociologic-medical într-o zonă din Banat ce va fi stabilită ulterior, studii pe care le vom efectua în colaborare cu studenți ai I.M.F. București. Și astfel, odată cu începutul noului an universitar, „Prophylaxis” va fi gata să redevină... „Prophylaxis”. Sfirșitul lui '83 va însemna și un nou examen al maturității noastre. Cu ajutorul conducerii I.M.T. și al Consiliului U.A.S.C. al I.M.T., vom organiza

Cel de-al IV-lea Simpozion național de sociologia medicinei, sub un generic de excepție: „Om, sănătate, progres social” (II). Promitem să se mai audă de noi...

— Vă doresc mult succes!

DAN PARVULESCU

Cercetarea științifică sau contribuția noastră la ziua de mîine

În 13 mai, la Institutul agronomic s-a desfășurat Sesiunea de comunicări științifice a studenților, organizată pe cinci secții: agronomie, zootehnie, medicină veterinară, economie politică și filozofie.

Din cele 72 lucrări prezentate de studenți, 30 au fost premiate.

Am discutat cu unul dintre premianții secției de zootehnie, Hodu Gabriel, student în anul II la Facultatea de zootehnie.

— Ai luat premiul întâi pentru lucrarea „Tehnica transplantului de zigoți la animale”. Care este importanța practică a lucrării tale?

— Prin transplantul de zigoți se va obține o eficiență economică sporită. Rase de animale valoroase se vor putea reproduce în număr mai mare prin transplantul zigoților de la femele donatoare de zigoți la altele din rasă mai puțin valoroase economic, care vor purta sarcina și vor da naștere indivizilor cu zestrea ereditară a rasei donatoare.

— De unde a pornit ideea acestei lucrări?

— Pe plan internațional ideea este realizată, se aplică în practică chiar și congelarea zigoților pregătiți pentru transplant. Și la noi în țară există unele încercări în acest domeniu, unele, se pare, reușite.

M-am înscris la cercul de genetică. Împreună cu profesorul dr. ing. Vintilă am început experiențele în decembrie, anul trecut. Multe din ele au fost nereușite. Am pornit de la o lucrare prezentată la sesiunea de comunicări din 1982 — „Recoltarea zigoților”.

Am experimentat pe șobolani. În prezent ne-a reușit transplantul la 6 femele pe care le vom sacrifica treptat pentru a observa evoluția zigoților.

— Ce a reprezentat pentru tine premiul întâi la această sesiune?

— Premiul îl consider ca o răsplătă a muncii mele, a efortului, a renunțării, uneori a sacrificiilor mai mărunte pe care nu le regret pentru că am făcut totul din pasiune.

— Cum privești organizarea acestei acțiuni desfășurată anual?

— Sesiunea de comunicări științifice este în primul rînd un mijloc de informare a studenților și, în aceeași măsură, a cadrelor didactice despre activitatea de cercetare din institut, mijlocul prin care sînt supuse dezbaterii colective ideile, realizările studenților cercetători, acestea fiind o sursă de noi idei care ajută uneori la soluționarea unor căutări proprii.

— Care sînt planurile tale de viitor?

— Aș dori să ne perfecționăm mai departe tehnica efectuării transplantului de zigoți, și la animale mai mari (ovine, bovine) și apoi să încercăm congelarea zigoților.

— Îți dorim succes!

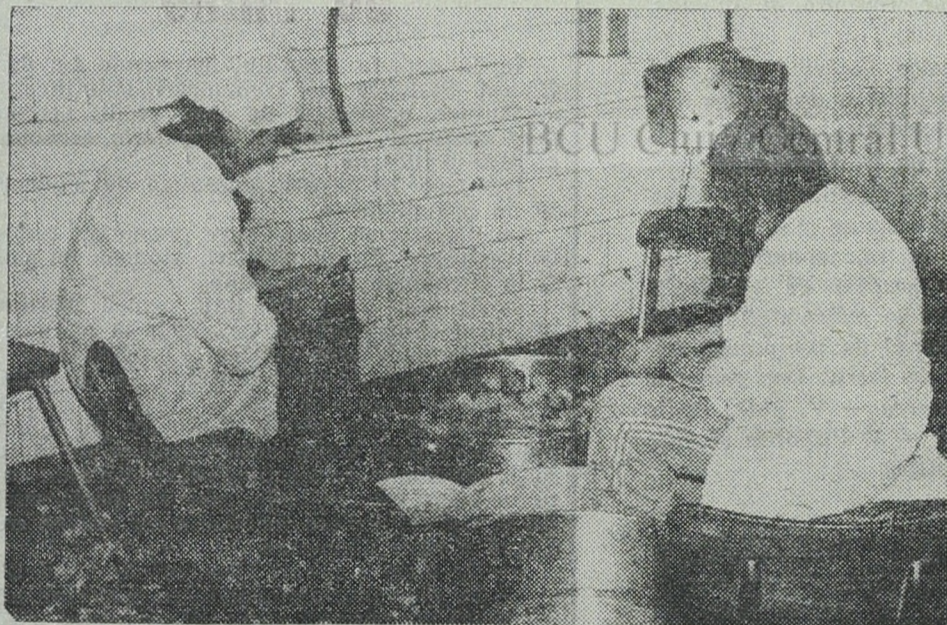
M. OLARU

„Comitetul de cămin — sufletul acțiunilor”

Prezența pe locul I în topul căminelor a căminului 7C (având ca locatari studenți ai Facultății de mecanică) nu trebuie să mire pe nimeni și tocmai pentru a sublinia faptic afirmația am continuat obișnuitul nostru raid din complexul studentesc având ca primi interlocutori câțiva dintre factorii responsabili de bunul mers al lucrurilor în căminul 7.

Pe tovarășa administrator Natalia Blidaru o găsim chiar la intrare unde se interesează de activitatea grupei de serviciu la autogospodărire. Studenții o ascultă apoi dau zor către tomberoane „culegând” orice urmă de gunoi din jurul căminului.

Încă din hol impresionează grija pentru curățenie, pentru menținerea unui aspect frumos și civilizată. Nu poate fi trecut cu vederea interesul acordat propagandei vizuale și inimoasa urare „Bine ați venit în căminul nostru”, confirmată de un „ghid”, care mă însoțește cu amabilitate pe culoarele etajelor sau prin camerele frunțase în concursul „Celei mai ordonate, curate și frumoase camere”.

Pe holurile fiecărui etaj atrag atenția gazetele de peretă (o mențiune în plus pentru studentul Gabriel Fîru, animatorul muncii în această direcție) și panourile bine concepute grafic și realizate cu forțe proprii și cadrînd cu aspectul îngrijit al interiorului.

Sînt preluat de către „permanența” căminului care, în conformitate cu planificarea existentă în registrul de permanență, este asigurată de Cornel Potra, anul I U.T.S., membru al Comitetului de cămin, și împreună cu tov. administrator consemnez cu plăcere doar aspecte pozitive. Peste tot domnește ordinea, iar instalațiile sanitare, ca de altfel și oficiile sînt în bună stare de funcționare.

Sălile de lectură oferă toate condițiile necesare studiului. În plus, mi se spune că în timpul sesiunii este disponibilă pentru pregătire și sala de club. Ajungînd la club, trebuie menționat faptul că există aici o preocupare reală pentru organizarea unor activități deosebite, care să atragă studenții. Spi-cuim doar cîteva dintre acestea: discuții pe teme de interes general, beneficiind de participarea unor cadre specializate, proiecții de diapozitive, seri distractive, etc.

Am lăsat la urmă camerele, deoarece la acest capitol doar simpla înșiruire a celor remarcate în urma concursului susmenționat este suficientă pentru a-ți forma o părere. Iată doar cîteva dintre camerele model: 19, 53, 63, 65, 66, 87.

O întreb apoi pe tovarășa administrator Blidaru (care a preluat de curînd și căminul 2 C) cum se face că, spre deosebire de alte cămine, aici nu se întîlnesc geamuri sparte, canate rupte sau instalații sanitare defecte.

Răspunsul a venit firesc după ce am intrat în biroul administrativ, unde două dulapuri erau pline cu materiale necesare unor eventuale înlocuiri. Deci, unde este mină de gospodar, se poate.

Mai aflu că un rol determinant în bunul mers al lucrurilor îl are tovarășul asistent Adrian Micu, director educativ, prezent aproape zilnic în cămin și contribuind astfel hotărîtor la rezolvarea problemelor ce se ivesc.

NEGATIVUL LA CĂMINUL 6 C

Cu totul altă situație am întîlnit la căminul 6C, care deși situat în imediata apropiere a unui cămin frunțas,

nu se vede contaminat de spiritul competiției.

Oare nu se poate face nimic mai mult?

Împreună cu Marin Gașpar din anul III, M.G., președinte al Comitetului de cămin încă de acum doi ani, abordăm discuția tocmai pe această temă.

„Am încercat prin sprijinul nemijlocit al tovarășului medic Dr. Gheorghe Gluhovschi, director educativ al căminului, să creem locatarilor condiții de muncă și de viață cît mai bune. În parte am reușit; însă pînă acum reparațiile atît de necesare la instalațiile sanitare (în special), în oficii sau în alte spații anexe, nu au fost definitivitate și astfel se menține în continuare aspectul de provizorat dăunător condițiilor de locuit.

Și cine este de vină pentru tergiversarea lucrurilor?

„Adevărul este că echipa de muncitori angajată în reparațiile curente cu toată calificarea și bunele intenții, a fost nevoită de multe ori să stagneze din lipsă de materiale”.

De ce nu ați avut sprijin concret în situațiile respective de la administratorul căminului, căci în conformitate cu regulamentele în vigoare, este o dato-

rie a administratorului preocuparea pentru obținerea materialelor necesare reparațiilor și înlocuirilor.

„Aici este punctul nostru slab. Cu o administrație care „șchiopătează” (ce părere are tovarășa administrator Strișca Thea?...) nu se poate ajunge departe. Tovarășul director educativ Gluhovschi și-a dat permanent concursul și pot spune că s-a făcut tot posibilul pentru ca reparațiile să fie de bună calitate.

Înainte de a surprinde și opinia unor studenți din cămin să încercăm o analiză metodică.

La etajul întii se execută lucrări de reparație, iar pe hol o mulțime de pături așteaptă să fie învinsă încetineala preluării lor. Urcînd un etaj; problemele se amplifică: în sala de lectură (pustie la acea oră) băncile sînt dispuse lateral înconjurînd parcă un ring de dans, iar o ramă de fereastră e ruptă.

Aceleași paturi pe hol, dar pentru variație, la dușuri, un geamantan și două bene pline cu gunoi greu te pot convinge că aici este un spațiu destinat unor scopuri igienice. Becurile au ajuns o amintire, iar panourile de electricitate sînt la dispoziția oricui.

Etajul trei, cu mici excepții, arată ca desprins dintr-o secvență de șantier. Urmele muncii constructorilor impresionează neplăcut. Baia este impracticabilă, iar studenții coboară pentru un duș două etaje sau merg chiar la alt cămin.

Pe ansamblul căminului propaganda

vizuală se rezumă la gazeta de peretă cuprinzînd cîteva date despre „Contribuția filmului științific și didactic la îmbunătățirea procesului instructiv-formativ al studenților”.

Oricît ar fi de interesant materialul respectiv, nu poate suplini lipsa unei activități concludente în cămin.

Cu toată obiectivitatea trebuie însă să recunosc că am întîlnit la căminul 6C o inițiativă deosebită care este de dorit să fie generalizată cît mai curînd. Despre ce este vorba? Conform unei programări rigurose respectată, în fiecare după-amiază cadre didactice de la Medicină susțin ore de consultații.

Tocmai ieșit de la una dintre aceste consultații tovarășul asistent Liviu Pop ne spune:

„Consider această inițiativă, a consultațiilor la cămin, drept binevenită, însă din păcate este înțeleasă unilateral. Referindu-mă strict la materia pe care

o predau, anatomia, participarea studenților este minoră. De obicei vin cei care nu au nevoie în mod deosebit de consultații, iar dacă nu citești, evident că nici nu poți întreba”.

Marin Gașpar îmi confirmă subliniind și faptul că activitatea de popularizare a consultațiilor este dusă pînă acolo încît la ora stabilită bate la fiecare ușă personal, amintind studenților sosirea cadrelor didactice.

Cam acestea ar fi problemele mai importante surprinse cu prilejul raidului nostru.

ALI CIPRIAN

Balul complexului — balul primăverii

Ediția actuală a Balului primăverii, organizat de Comitetul studentesc de complex continuă, de fapt o tradiție — aceea prin care anual, cei mai buni activiști din domeniul muncii educative în cămine, cantine, complex studentesc, cei mai buni gospodari ai „orășelului” se întîlnesc, în haine de sărbătoare, nu la una

din obișnuitele ședințe de lucru ci la o festivitate. Invitați: cadre didactice, directori educativi, membri ai Comisiei sociale și ai Biroului Consiliului U.A.S.C. din C.U. Într-o atmosferă emoționantă, de aleasă prețuire față de cei mai merituosi activiști din acest perimetru de viață și activitate, s-au oferit diplome de onoare

re ale Consiliului U.A.S.C.

☆ ☆ ☆
La concursul MISS Complex studentesc, ediția '83, revista „Forum studentesc” a acordat două premii speciale studentelor ALINA MANOLIU (stînga) și ELENA NEMETH (dreapta). De acord cu noi?.

Gazetele de perete... la zid!

În perioada 18-25 mai 1983 s-a finalizat concursul gazetelor de perete pentru anul universitar în curs. Un juriu desemnat din activiști ai Consiliului U.A.S.C. al C.U., redactorii ai revistei FORUM STUDENȚESC și ai studioului studențesc de radio a trecut în revistă gazetele expuse în institute, cantine, cămine. Din aprecierile sumate asupra edițiilor prezentate, precum și asupra dosarelor existente (pe alocuri) se pot desprinde concluzii ce trebuie să facă obiectul unor adinci reflecții. Din partea colectivelor redacționale. Din partea editorului (cînd există). Din partea factorilor care îndrumă și controlează acest important sector al muncii de propagandă, de educație politică, morală, cetățenească și... estetică.

Majoritatea gazetelor nu sînt... gazete. Din necunoaștere, din ignoranță, din comoditate. Din lipsă de preocupare. Ce se întîmplă în acest sens la Facultatea de construcții? Există un șef de comisie politico-ideologică care răspunde și de propaganda vizuală. Dar de activitatea sa cine răspunde?

Slabă activitate în acest domeniu și la Medicină și la Universitate. Mai puțină preocupare pentru conținut și formă, pentru actualitatea și eficiența acestor modalități de expresie nemijlocit accesibile masei de studenți la Medicină, Chimie industrială, Mecanică agricolă, în complexul studențesc. Deci, cam peste tot. Probăm cu cîteva argumente desprinse din carnețelul juriului: „Gazeta profesională” (Medicină veterinară) — foi îngălbenite de vreme. Materialele, așisderea! „Gazeta politico-ideologică” (I.M.T. — splai) — neatractivă. „Acidul” (Tehnologie chimică) — „acid” slab (și bază slabă). „Noi despre noi” (III, T.C.M., la ediția ultimă) — am văzut! Noi despre voi: fiți mai exigenți! „Gazeta comisiei profesionale” (Electro) — departe de profesionalism... (?)... (Mecanică). Puneți-i nume și transformați-o în gazetă de perete (e vorba de panoul uriaș de la etajul II. „Gazeta comisiei sociale” (Mec. agricolă) — Oare comisia a văzut-o? Și atunci? „Din activitatea A.S.C.” (Mecanică agricolă) — Chiar și o asociație fruntașă... Nimeni nu-i perfect! „Ariciul” (14 C) — nu-nțepă pe nimeni!! „Polonicul” (Cantina 4 C) — mai frebule spălat... Și exemplele ar putea continua!

Prin transparența acestui umor răzbate lesne adevărul, mai puțin (chiar de loc) vesel al unei realități: slaba preocupare a asociațiilor studențești, a colectivelor de studenți pentru gazetele de perete, pentru a colora plăcut, în ultima instanță, cu fragmente de suflet frumos transpuse în litere și imagini spații din traseul existenței noastre cotidiene.

Nu putem totuși să nu remarcăm un plus de interes (nu față de normal, ci față de nivelul mediu), în domeniul vizat, la Facultățile de electrotehnică, mecanică și Institutul agronomic.

Această stare de fapt a făcut recent obiectul unei analize din partea Biroului Consiliului U.A.S.C. pe C.U., stabilindu-se și măsuri de corectare a situației, de la concepție pînă la realizare.

Prezentăm clasamentul stabilit de juriul concursului gazetelor de perete, pe diferite categorii de încadrare în competiție.

A. Gazete cu tematică diversă:

1. Amfiteatru — Facultatea de agronomie;
2. Facultatea de electrotehnică, pentru propaganda vizuală în ansamblul ei;
3. Tribuna studențească — Facultățile de zootehnie și medicină veterinară.

B. Gazete urmărind o temă unică:

1. Strynx — Institutul de medicină;
2. Gazeta comisiei profesionale — Facultatea de mecanică;
3. Integrala — gazeta Matematică a Facultății de științe ale naturii.

C. Gazete ale căminelor și cantinelor:

1. Flux — căminul 2 M.V.;
2. Propaganda vizuală din holul căminului 22 C.;
3. Literatura — căminul 7 C.

Premiile sînt de 1.500 lei pentru locul I, 1.000 lei — locul al II-lea, 700 lei — locul al III-lea. Bani se ridică de la Serviciul Contabilitate al U.A.S.C. pe C.U., conform dispozițiilor în vigoare.

Membrii colectivelor redacționale ale gazetelor premiate au drept de participare gratuită la tabăra de presă — arte plastice-foto — CRIVAIA, 16-24 august '83.

Dar, pînă atunci, sesiunea! S-o (re)simtă și gazetele de perete!

DANIEL BUMB,
șef comisie presă,
Consiliul U.A.S.C. pe C.U.

În data de 13 mai a.c. a avut loc faza națională a concursului „Traian Lalescu”, la disciplina „Bazele electrotehnicii”, această etapă fiind găzduită de Facultatea de electrotehnică a Institutului politehnic „Traian Vuia” Timișoara.

Președintele Comisiei concursului a fost tov. prof. dr. ing. Constantin Șora, care a avut amabilitatea să ne dea cîteva informații despre modul de organizare și de desfășurare a competiției:

„Concursul „Traian Lalescu” la Bazele electrotehnicii a fost organizat în trei subsecții: subsecția „Cîmpuri”, subsecția „Circuite” și subsecția „Electrotehnică-subingineri”.

În acest an, participarea a fost deosebit de bună; de pildă, la subsecțiile destinate inginerilor s-au înscris candidați provenind de la șapte institute de învățămînt superior.

Problemele propuse la concurs au fost stabilite cu deosebită atenție de către membrii comisiei, manifestîndu-se exigența corespunzătoare unei etape naționale.

Ca o caracteristică a acestui concurs, menționăm că problemele alese nu sînt cuprinse în cule-

20 de puncte pentru timișoreni

gerile de probleme. Unele din ele au fost adaptări, altele complet noi. Temele au fost selectate din cele propuse de diferite centre universitare și apoi trase la sorți. A existat un consens, ca la nici o subsecție să nu fie două probleme propuse de același centru universitar. La fiecare subsecție s-au dat trei probleme.

Ca și în alți ani, a existat o anumită dificultate în alegerea problemelor, ținînd seama de faptul că la institutele prezente la concurs, disciplina de Baze se predă pe două sau pe trei semestre, nu la toate pe două și nu la toate pe trei. Dificultatea a fost alegerea temelor, astfel încît să nu nedreptățim vreun institut. Aceasta a presupus discuții asupra temelor propuse în vederea selectării lor.

Aș concluziona, referitor la aspectele organizatorice ale concursului, următoarele:

- grad de dificultate ridicat, corespunzător etapei naționale;
- temele au fost stabilite cu foarte multă grijă, ținîndu-se seama de diferențele ce există privind cuprinderea disciplinei de „Baze” în planul de învățămînt și desfășurarea ei pe parcursul anului universitar.

— toate problemele au avut un element de nouitate în sensul că nu au fost preluate din culegerile de probleme.

Rezultatele au fost de asemenea bune. Ele se inscriu pe o linie ascendentă, dacă avem în vedere dinamica de-a lungul anilor.

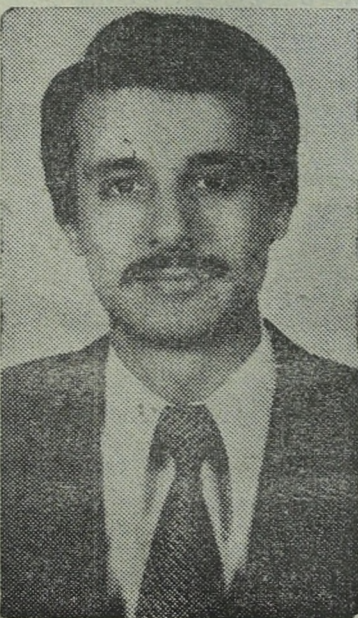
În mod deosebit, aș sublinia rezultatele obținute la subsecția „Cîmpuri”, în comparație cu celelalte subsecții. Au fost cinci studenți cu rezultate în plasa de punctaje 19,5-20 de puncte. Un pluton absolut fruntaș! În orice caz, a constituit o dificultate departajarea lor.

În cadrul acestor rezultate, putem evidenția Facultatea de electrotehnică, ea obținînd premiul I și două mențiuni la subsecția „Cîmpuri”, premiul I, la subsecția Circuite, și la subsecția Subingineri, mențiunile.

La secțiile de ingineri, premiile I au fost ocupate de studenți timișoreni. Putem concluziona că studenții din Timișoara au avut o comportare meritorie.”

a consemnat MONICA TRAIȘTA

PORTRET ÎN PLIN EFORT

În toamna anului 1983, odată cu susținerea examenului de diplomă, KASSEM MAHMOUD HADDAK va deveni medic. La vîrsta de 25 de ani, se va reîntoarce în țara sa, Liban, gata să-și pună în practică toate cunoștințele acumulate în cei șase ani de studiu în România. Că aceste cunoștințe sînt impresionante, o dovedesc și mediile obținute de-a lungul ultimilor ani: 9,00 (III) — 9,45 (IV) — 9,98 (V) și 10 în urma sesiunii de iarnă a anului VI.

„Craiova este primul oraș din România pe care am apucat să-l cunosc. Aici am învățat limba română și am avut ocazia să descopăr pentru prima oară minunatele tradiții și obiceiuri ale românilor. Am optat pentru Institutul de medicină Timișoara din două motive: fratele meu studia medicina tot aici și între timp cunoscusem frumusețea orașului de pe Bega și pulsul înalt al vieții sale universitare.”

Ce a urmat? Multă muncă, depășirea înertelor greutăți ale începutului studenției și încet-încet primele satisfacții. În tot acest timp, l-a avut alături pe fratele său, SELIM, care după absolvire a rămas în România, tot la Timișoara, unde s-a căsătorit și se specializează în urologie. Kassem nu s-a hotărît, deocamdată, în ce să se specializeze. Îmi vorbește însă despre neuitatele stagii la Clinica chirurgicală nr. II, condusă de prof. dr. C. Caloghera și parcă întrevăd viitoarea sa opțiune. Dar pînă atunci...

— „Îmi pregătesc cu grijă sesiunea, pentru că vreau să termin în forță. Mă simt ca un maratonist în fața liniei de sosire, după o cursă epuizantă dar plină de satisfacții. O ultimă și poate cea mai frumoasă amintire a studenției am avut-o recent, la Băile Herculane, unde a avut loc întîlnirea de adio. A fost frumos și dureros, ca un ultim cîntec de lebedă...”

La data apariției revistei, KASSEM va trăi emoția ultimelor confruntări ale studenției în România. Îi dorim colegial și studențesc „baftă!”

SCRISOARE DESCHISĂ

Dr. KHELANTUN DUSORUTH
PHYSICIAN IN GENERAL
MEDICINE
UNIVERSITY OF MEDICINE
TIMIȘOARA
ROMANIA

Address:

511-513 Royal Road
Vallée des Prêtres
Port Louis
Mauritius

REF: KD/06/83

Date: 9 April 1983

Mult stimate domnule Președinte
Vă rog să binevoiți să primiți
calde salutări din partea mea, absolvent al facultății de Medicină generală Timișoara din anul 1977.

Vă rog să-mi permiteți să vă mulțumesc din toată inima pentru tot ajutorul pe care l-am primit din partea Uniunii Asociațiilor Studenților Comuniști din Timișoara.

Cu respect și prietenie.

N. R.: Fără comentarii...

Festivalul artei și creației studentești

ÎNTRE SUBLIM ȘI RIDICOL

Faza finală a Festivalului artei și creației studentești disputată la Brașov între 6-8 mai a stat sub semnul incertitudinilor, al căutărilor și — de multe ori — al contradicțiilor aprinse. Contrastul alb-negru (specific artei fotografice și cinematografiei până la realizarea tehnologiei color) și-a pus amprenta asupra tuturor aspectelor festivalului: organizare, desfășurare, valoarea creațiilor, jurizare etc., Dar să le luăm pe rând.

S-a văzut efortul gazdelor de a crea un climat de desfășurare cât mai plăcut acestei secțiuni (fără prea mari probleme) din cadrul festivalului. Și nu s-ar putea să fie altfel (fără prea mari probleme). Cineclubul brașovean „Dacia Felix” dispune de condiții de învidiat. Dar sala de proiecții, micuță și cochetă, deosebit de funcțională pentru necesitățile interne ale cineclubului, a fost de multe ori neîncăpătoare în zilele festivalului. La rândul său, Salonul național studentesc de artă fotografică a fost văduvit în mare parte de vizitatorii pe care li merita, el fiind vernisat în holul Teatrului dramatic brașovean, ale cărui obligații de respectare a programului spectacolelor ne-au scos din incintă imediat după vernisaj. Apoi: înghesuirea peste măsură a programului a făcut ca în cele din urmă proiecțiile de diapozitive și diaporame să aibă loc (neanunțat) simultan cu cele ale filmelor I.A.T.C.-ului. De aceea cel ce semnează aceste rânduri nu a putut participa tocmai la lucrările secției care ne-a adus nouă, timișorenilor, cele mai mari satisfacții...

Trebuie spus din capul locului că juriul a venit la Brașov cu gândul de a premia tot ceea ce va fi fost studentesc în festival și de a încerca — măcar sub această formă, ca vîrstă lucrul fiind imposibil — să se apropie de arta și creația studentilor. Și nu s-a dezmințit: tot ceea ce a avut cât de cât tangență cu studentia a fost premiat. Încă nu ar fi nimic rău în asta, dacă în schimb nu ar fi fost eliminate din competiția pentru lauri creații valoroase ale unor studenți care au încercat să privească arta în accepția ei cea mai largă, dincolo de rigorile tematice, au încercat — și uneori au reușit — să rupă barierele amatorismului. Să fiu bine înțeles: nu pledez în favoarea unei arte a studenților ruptă de realitățile imediate, de mediul învățării și formării lor ca specialiști și am fost la fel de îngrijorat observînd cum viața studentescă, cu multitudinea ei de aspecte, a lipsit cu desăvîrșire din creațiile expuse la secția Artă fotografică, precum și din marea majoritate a filmelor prezentate.

Dar dacă nu au existat mai multe creații cu specific studentesc în concurs să ne aruncăm o privire limpede în aprecierea valorică a lucrărilor. Ceea ce din păcate nu s-a prea făcut, eșafodajul axiologic fiind atît de șubred încît se prăbușea la prima apariție pe ecran a unui student cu lopata în mînă. Exemplificînd: filmul-reportaj „Semestrul al III-lea” al lui Petre Mădeanu de la cineclubul ING București a obținut locul I la documentar și Ileana Dănălache încearcă să ne convingă în „Viața studentescă” (nr. 20, 18 mai 1983) că acest film „a constituit o surpriză plăcută, a fost o demonstrație de tinerețe a studenților politehniști care (să vezi minunea! — n.r.) deși pe șantierul Dunăre-Marea Neagră nu au lucrat cu utilaje mari, moderne, ci la roabă, lopată, tîrnăcop au făcut din tot sufletul o treabă bună și deloc ușoară.” Ei vor fi făcut treabă bună, în schimb, reportajul despre ei nu a adus pe ecran decît secvențe filmate la întimplare și innădite, îmi face impresia, cu ac și ață, de auzit nu s-au auzit mult timp decît bolboroseli, iar cînd s-a auzit, în sfîrșit, ceva, textul nu avea decît o vagă legătură cu imaginea, totul încheindu-se pe fondul unei splendide melodii de ... Carlos Santana! Posibilele asocieri pot fi, într-adevăr, surprinzătoare (chiar șocante!) și e de înțeles în acest fel și reacția lui I. D.

Pe locul al treilea, tot la documentar, s-a clasat o producție a cineclubului „Dacia Felix” — „Nostalgia nemuririi” — despre care notam la ora respectivă: patru sau cinci filme dispare, lipite cap la cap, formează după părerea brașovenilor un documentar artistic. În două filmele sînt prezenți și studenții... Kitch în toată regula! Și asta în timp ce pe locul al doilea a fost plasat un excelent documentar realizat de cineclubul „Gaudeamus” din Oradea despre sticlarii de la Pădurea Neagră (singurul film care a corespuns pe deplin și genului la care a fost premiat) Exemplele ar putea continua!...

Dar se cade să reținem cîteva aspecte legate și de relativitatea împărțirii pe genuri, compartiment în care liberul arbitraj s-a manifestat cel mai pregnant. O atmosferă de derută completă a însoțit proiecțiile și, cum avea să se dovedească la decernarea premiilor, jurizarea în sine. Astfel, la filme de etnografie și folclor a fost premiat „Evoluție”, un reportaj despre finala F.A.C.S. de la Tirgu-Mureș (dealtfel, o altă subproducție cinematografică premiată), trecut inițial în program la... filme documentare. Nici o deosebire — ca mod de tratare a temei — între „Intermezzo pe Atlantic”, prezentat la documentare, „Sticlarii de la Pădurea Neagră”, prezentat la reportaje și premiat ea documentar și „Colorom” — Chimia coloranților românești”, prezentat la tehnico-științifice și premiat ca film didactic. De fapt, acest ultim gen a fost scos „din buzunar” de juriu abia la premiere, în timp ce genurile turistice, portret și poem cinematografic au fost trecute în/sub tăcere, iar documentarul artistic a fuzionat cu documentarul simplu...

Artă fotografică a fost prezentă în festival cu peste 300 de creații, reunite în salonul național. S-a văzut și aici că ceea ce trebuia să fie un filtru preselectiv — faza zonală a F.A.C.S. — nu a fost decît o... sită prin care numai cine nu a vrut nu a trecut. Foarte multe lucrări nu au fost decît rodul unor tehnici fotografice sofisticate, dar care, în fapt, încearcă să escamoteze sărăcia de idei și lipsa conținutului artistic.

De aceea nu mi s-a părut surprinzător faptul că cele mai slabe creații (atît la foto, cît și la film) au fost tocmai acelea care emiteau cele mai mari pretenții prin încadrarea lor la categoria eseu sau poem cinematografic. Gîndul limpede a fost prea adesea înlocuit cu specularea posibilităților tehnice, logica s-a scaldat în ambiguitate, totul pîrînd o stare entropică din care mîna „artistului” a ales formulele cele mai șocante...

Cîteva cuvinte și despre evoluția studenților timișoreni. Cred că marele merit și câștig al lucrărilor noastre a fost tocmai... absența sărăciei de idei și consecvența cu care s-au promovat creațiile cu conținut ideatic complex, dense, bine concepute încă din faza de scenariu. Prin ce au păcătuit însă în primul rînd filmele, dar nu numai ele, a fost modul de realizare a intenției. S-a putut observa în mai toate producțiile un oarecare schematism și un laconism excesiv al discursului cinematografic, acesta fiind susținut cu (prea) mare economie de celuloid. (Mă gîndesc, de exemplu, la peluculele „Sub soare”, „Traian Vuia” — prea ermetic, chiar și pentru un juriu mai avizat —, „Roboți industriali”, la filmul de animație „Și cai...” — cu o idee generoasă, rămasă inexplicabil în afara aprecierilor juriului.) Înțeleg dificultățile obiective cu care se confruntă cineclubul „Gaudeamus” al Casei de cultură a studenților, condus de un admirabil om de suflet și eminent specialist al tehnicilor foto- și cinematografice (l-am numit pe „Nick” Lengher), și atrag atenția că este nevoie de sprijinul unor foruri competente, pentru că altfel nu poate fi vorba de a concura cinecluburi beneficiind de un larg concurs, în primul rînd material, chiar și

din partea televiziunii (cum este cazul cineclubului „Dacia Felix” din Brașov, cu producții — toate color! — puțind foarte bine să poarte marca „Alexandru Sahia” și bucurîndu-se pînă și de comentariul Mariane Zaharia, cu a cărei voce caldă, de excepție, ne-a obișnuit, dacă nu mă înșel, Teleenciclopedia...)

Producțiile studenților de la I.A.T.C., așteptate cu un firesc interes, au dezamăgit cu puține excepții (acestea numindu-se „Lucian Blaga”, un documentar în regia lui Leonard Hențiu, și imaginea filmului „Miracol”, în regia lui Relu Moraru).

HARALD ZIMMERMAN

ÎN BĂNIE, CAMPIONI AM FOST NOI!

S-a derulat (cu „va urma”) și ultima secvență din cronica ediției '83 a F.A.C.S. A căzut cortina (la figurat, secțiunea la care ne referim era „fără cortină”) peste o particică din existența noastră în spațiul de viață unic al studentiei. De o parte a rămas studentia așa cum e văzută ea prozaic, cu notițe, seminarii și examene, cu puțin timp liber în care abia te împarți între iubită, terenul de sport, Casa studenților și „Hercules”. de altă parte, o anumită esență din poezia acestei vîrste concretizată în aspirația spre bine, spre frumos și împlinită prin artă. De la finalele F.A.C.S. mai răzbat ecouri care, tot mai palide, se pierd în constelația micilor și marilor înfăptuiri sub auspiciile Almei Mater. Cerul studentiei se cutremură, nori grei se apropie amenințător minaiți de un vînt cunoscut. Vine sesiunea! Cui îi mai arde acum de F.A.C.S.? Și totuși, cît încă mai sufli Alizeul, să ne reamintim o clipă...

Craiova — 12-14 mai '83. Etapa finală a secțiunii „Publicistică și creație literară”. Parfum de flori și soare de primăvară în Cetatea Băniei. Soare și în sufletele celor peste 150 de participanți, creatori de literatură, critici, publiciști. Condiții meteorologice diverse în sufletul (și capul) membrilor juriului. La Casa de cultură a studenților se eontabilizau ultimele fragmente de gînd, de simțire tinerească, de viață. Grupate într-o operă unică, aceasta ar constitui o epopee a studentiei, așa cum se vede (și cum nu se vede) ca în anii de mari împliniri pe care îi trăim. Sala Albastră de la Universitate (instituția purtînd în zilele festivalului numele unei mari echipe de fotbal), a cunoscut atmosfera specifică unei confruntări raționale la nivel intelectual reușind, în fața unui juriu prestigios tot ceea ce studentimea țării putea prezenta mai bun la acea oră în domeniul creației literare și publicistice.

FILE DE CRONICĂ

Gazdele, primitoare. Secțiunea prin natura ei și numărul de participanți nu a obligat la eforturi deosebite din partea organizatorilor. Și nici nu s-au făcut. Pentru studenți. Un gînd bogat în inspirație locală i-a pus pe invitați, organizatori și membrii juriului într-un contact direct, specific cu realitățile agriculturii din zona de șes și de deal a județului.

CONCURSUL a însemnat de fapt o confruntare „cu ușile închise” între cele 16 reviste studentești din țară, suplimentele, foile volante editate de acestea, între gazetele de perete și benzile cu emisiuni radio prezentate precum și dosarele individuale cuprinzînd materiale publicate de concurenții ce aspira la un loc fruntaș în ierarhia ga-

zetarilor studenți. Concursul a cuprins de asemenea pe cei mai valoroși creatori de poezie, proză, reportaj literar, eseu, montaj literar, dramaturgie, critică literară. Frumos îndosariate materialele așteptau să fie parcurse de ochiul imparțial și competent al juriului. Ochiul era poate imparțial, juriul era însă parțial. O parte dintre materiale s-au citit în plen, probînd puterea de analiză a celor interesați în dezbaterile fenomenului artistic studentesc, a nivelului actual al creației literare și publicistice din perimetrul universitar în contextul valorilor naționale în acest domeniu.

JURIUL a avut o misiune grea. Un volum de lucru imens și cumpănirea unei juste departajări la valori sensibil egale. În componența sa finală reunea nume de prestigiu ale creației literare românești, redactori de ziar și diferitelor publicații, activiști rodați în confruntările studentești. Greul în secțiunea cea mai disputată (și discutată) — publicistica, l-au dus redactorii de la „Viața Studentească” și „Amfiteatru”. De cum au venit, s-au și pus pe treabă citind și recitînd felurite aprecieri pe marginea materialelor prezentate. Dar, ca-n legendă, ce construiau ziua, se năruia ... noaptea. Ca să (nu) se mai întîmple așa, au trebuit să facă unele sacrificii.

Premiile au fost numeroase, încununînd talentul, măiestria artistică și perseverența într-o simbioză perfectă la nivelul de confluență al artei cu inteligența.

Banatul a fost „fruncea” și dacă s-ar raporta bilanțul în cifre al titlurilor de laureat și premiilor speciale obținute de timișoreni la totalul de distincții acordate (17 din 49), 6 locuri I (din 13) apare evident faptul, subliniat și de Stelian Moțiu, redactor șef al revistelor „Viața studentească” și „Amfiteatru”, că la Timișoara există nu numai tradiții deosebite în condiții deosebite ci și o permanentă preocupare pentru stimularea și valorificarea potențialului creator al studenților.

OPINIE DE PARTICIPANT. Aș dori să închei în cuvinte înălțătoare, cel puțin la altitudinea meritelor pe care le-au dobîndit colegii mei prin truda condeului, amestecînd realități din afară și dinăuntru lor cu picături sau șuvoaie de simțire curată. Nu găsesc cuvintele și atunci las cifrele să vorbească.

Ce frumos e graiul lor care sună așa: Locul I — Timișoara (17 premii), locul II Cluj-Napoca (12 premii), locul III Iași (7 premii), locul IV București (5 premii), locul V Craiova (4 premii), etc.

DANIEL BUMB

Pe culmile artei și creației studentești

Peste ultimele scene ale celei de-a XV-a ediții a Festivalului artei și creației studentești a căzut — în falduri largi și grele — tăcerea. Doar întârziata ecouri poate mai vibrează în inimile laureatilor sau ale celor insolvabili față de contopiștii vreunui centru universitar, un ignorant ne mai calcă cu birja înhămată la șase gloabe — cite una pentru fiecare zi a săptămânii, că simbată la pauză —, ispitindu-ne cu fătănice iscodiri: „Și totuși, se este F.A.C.S.-ul?” Și noi îi răspundem ca niște mentori răbdători și valabili pînă la expirarea zilelor:

„F.A.C.S.-ul este ... ceea ce li s-a întimplat studenților anul acesta în urbele București, Iași, Cluj-Napoca, Tg. Mureș, Timișoara, Brașov, Sibiu și Craiova ...

Și mai este F.A.C.S.-ul pricină de adunare mare, tinerească, de artiști și gură-cască, de felurime de lucrări și socotințe contradictorii (cite capete, atîtea unghiuiri de vedere), de oameni iluștri — cu hachițele lor, cu tot — și oameni mai puțin iluștri, dar consecvenți, cu toții chemați la județ nepărtinitor pentru desemnarea celor puțini preafiericiți („puțini” și „preafiericiți” atunci cînd nu e vorba de coruri sau formații, acolo bucuria trebuind împărțită — te ajută prietenii la astal — și nu-ți mai rămîne decît de sămîntă și un dinte de obidă împotriva celui „nu se acordă”, avînd menirea să înlăture

orice îndoială în ceea ce privește discernămîntul clar și prestigiul neîntinat al judecătorilor). Dar acestea sînt chestiuni mai mult de „forță” organizatoare cunoscute și îndeobște ascunse privilegiilor desacralizante ale muritorilor d e rînd ...

... Așa că, revenind, F.A.C.S.-ul mai este prilejire de multă trebăluială și bătaie de cap pentru niște gazde ce se vor cit mai puțin hulite. Așa cum ne-am dorit noi, timișorenii, chiar dacă ni s-a încredințat obținut la etapa finală a F.A.C.S. — ediția a XV-a

Studentii timișoreni au cercetat de 52 de ori cărările raiului și au ajuns de 18 ori în coasta divină... Iar de șase ori au izvodit și de mîngierii, zise speciale! Numai clujeni nu ne-au iertat că n-avem conservator și institut de arte plastice, împodobind fruntea Feleacului cu mai multe cununii de lauri decît am reușit noi să stringem, cu tot sîrgul ...

Dar de aceea zic, în fața acestor înfăptuiri să stăm cum se cuvine, căci nu ne-a fost văleatul mai bogat niciodată, iar celor ce vor veni — mai puțini — după noi le va fi cerut har întreit și osîrdie înșeptită pentru a putea măsura cu propriile mîri această culminare.

HARALD ZIMMERMAN

JURNAL DE PRIVITOR

Sub semnul eternului farmec al Sibiului s-a desfășurat în perioada 9—12 mai cea de-a XVI-a finală a Festivalului artei și creației studentești, secțiunea **Arte plastice**.

Mai puțin concurs, pentru unii și mai mult o sărbătoare a culturii și forme (căci cum ar putea fi măsurat incomensurabilul și drămuț în rigorile unei competiții această supremă libertate a creației), iată o altă posibilă realizare a acestei finale. Lucru pe care l-a subliniat, de altfel pictorul și criticul Ion Sălișteanu, președintele juriului

Dacă am fi fost fie și numai puțin meschini, sau dacă Sibiul nu ar fi fost atît de înșorit, am fi avut destule motive de cîrțit. Veșnica poveste: cazarea nu strălucește, mă rog, pentru universitar mic, dar organizarea sub orice așteptări. Participanții tratați cu o ciudată deferență, ca niște competitori veniți să fure un premiu și nu ca niște călători în bucuriile lor. Ca să vă faceți o idee — la sugestia timidă a unuia din micul grup de timișoreni, oboșiți de drum, de a li se oferi cazare, președinta C.U.A.S.C. a C.U. Sibiu, aflată la ora aceea la dispecerat, a replicat intrigată: „Așteaptă, dragă, să fumez țigara”. Mai anabile au fost recepționerele de la hotelul împăratul Romanilor, care contra a numai 95 de lei (bani de coșniță) ne-au oferit un zîmbet profesional și cheia unei camere de confort îndoielnic.

Dar nădăjduind în a nu fi veșnicii nemulțumiți suflînd în imaginare ciorbe fierbinți, ne-am îndreptat plini de voie bună spre Casa studenților spre a ne aranja expoziția.

Pentru că cea mai mare parte a vecinilor noștri de simeze din Reșița și Hunedoara se refugiaseră la Turn (fost „Turnul Sfatului”, azi transformat în birtul cu același nume), am rămas pînă seara sub amenințarea directorului Casei de cultură, să aranjăm toată sala.

Sibiului i s-ar potrivi foarte bine ceea ce profesorul Pamfil spunea odată despre Timișoara: „E un cadou pe care secolul trecut l-a făcut vremurilor noastre. Fiecare clădire e o mică revelație. O reînnoire spre un timp fundamental. La o stare de bucurie aproape mitică, a copilăriei. Bucurie pe care o regăsește pură și nealterată și în unele pinze expuse la Casa artelor, unde se desfășoară secțiunile pictură, sculptură, design și creație vesti-

mentară ale „profesioniștilor” (adică Institutele de artă din București și Iași. Mai puțin prezentă școala plasticienilor din Cluj-Napoca).

Impresia generală e dominată de satisfacția de a descoperi creații extraordinare în mijlocul a (din păcate) multe lucrări mediocre și banale. Dar și vagă senzație de mulțumire pe care ne-o mîrturisim între noi. Faptul că pentru o tînără generație „profesioniștilor” e prea puțin. O generație care uneori se mulțumește să imite arta „adultă”. Și devine manieristă înainte de a se descoperi ca nevoie profundă. (Și observația este cu atît mai valabilă cu cît, din discuții, am aflat să precedentele ediții nu s-au ridicat nici măcar pînă la nivelul acesteia).

Paradoxal, unii „amatori” care expuneau la Casa studenților au prezentat lucrări mai firești. Poate că „amatorul” nepervertit încă de profesionalism descoperă cu candoare ceea „bucurie pură” de care vorbea Brăncuși.

În orice caz, pinzele au intrunit (în-că înainte de vernisaj) păreri foarte diferite și contradictorii, lucru ce m-a făcut să meditez încă odată la diversitatea structurilor umane și artistice. La faptul că o opțiune, în cadrul unui concurs, e din păcate condamnată la a fi conjuncturală (un anume tip de conjunctură artistică) și subiectivă. Orice competiție e un pretext pentru un tonus creator.

Premiile au apărut în revista Viața Studențească, nr. 20 (940) din 18 mai. Nu considerăm necesar a le mai repeta. Timișorenii nu au luat decît un prea modest loc III prin Mariana Vasile de la Facultatea de științe ale naturii. Să considerăm acest lucru ca pe un „mister” al jurizării, o strategie de încurajare parafrazîndu-l pe R. M. Rilke: „profită de anonimul pentru a da măsura nestingherită a valorii tale”. rezultatele unei slabe (inexistente?) activități a Salonului de artă plastică, ori lipsă de talent competitiv? (Să nu uităm că „amatorii” au concurat alături de plasticienii de arhitectură „Ion Mincu” din București, cu temutul lor penel).

Soluția? S-o căutăm în ceea „cunoaștere de tine însuți”.

Cît privește bucuriile plastice, să le lăsăm să trăiască nealterate în sufletele creatorilor și ale privitorilor.

HORIA DULVAC

PALMARES

obținut la etapa finală a F.A.C.S. — ediția a XV-a

PREMIUL I

1. Formația rock „Celealte cuvinte” a Casei de cultură a studenților.
2. Ansamblul folcloric „Doina Timișului” al Casei de cultură a studenților.
3. Formația de dansuri bărbătești a Casei de cultură a studenților.
4. Seminarul de etnologie al Facultății de filologie.
5. Orchestra de cameră a Institutului de medicină.
6. Dinu Adrian — Facultatea de mecanică — cenaclul „Almatim”.
7. Corul mixt al Facultății de mecanică.
8. Teatrul colaj „Fintina” de I. L. Caragiale al Fac. de construcții.
9. Matusz Petru — Institutul de medicină — diaporame științifice.
10. Matusz Petru — Institutul de medicină — diaporame etnografice.
11. Buruleanu Dan — Facultatea de electrotehnică — fotografie — natura statică.
12. Lucaci Aurica — Facultatea de agronomie — solistă de muzică populară (solistă vocală).
13. Revista „Forum studentesc”
14. Suplimentele revistei „Forum studentesc”.
15. Studioul de radio al Casei de cultură a studenților.
16. Zimmerman Harald — Fac. de electrotehnică — publicistică („Forum studentesc”)
17. Frauendorfer Helmuth — Fac. de filologie — poezie — grupul de creație „Universitas” (limba germană).
18. Gheorghiu Andreea — Fac. de filologie — proză — cenaclul „Excelsior — Pavel Dan”.

PREMIUL II

1. Grupul de dans domern al Institutului de medicină.
2. Grupul de dans modern al Casei de cultură a studenților („Reflex”).
3. Gîdea Daniela — Fac. de medicină generală — vioară.
4. Raichici Liubița — Fac. de filologie — recitare în limba sîrbă (studioul „Thalia”, secția în limba sîrbă).
5. Părvan Mihaela — Fac. de construcții — recitare în limba română.
6. Studioul „Thalia” (în limba maghiară) al Casei de cultură a studenților — montaj literar-muzical.
7. Buruleanu Dan — Fac. de electrotehnică — fotografie peisaj.
8. Fitero Marius — Fac. de electrotehnică — fotografie eseu.

9. Ansamblul folcloric sîrbesc „Mladost” al Casei de cultură a studenților.

10. Anton Heana — Fac. de științe economice — fotografie de gen.
11. Negruț Mircea — Fac. de tehnologie chimică — fotografii sportive.
12. Studioul de radio al Centrului universitar.
13. Ciobotea Radu — Fac. de filologie — publicistică.
14. David Voicu — Fac. de stomatologie — proză.

PREMIUL III

1. Volcovinschi Adriana — Fac. de tehn. chim. — folk.
2. Grup folk al Casei de cultură a studenților — Adrian Dinu, Miruna Mureșianu.
3. Formația de jazz „DHD” — C.C.S.
4. Orchestra de muzică populară a C.C.S.
5. Ansamblul folcloric „Datina” al Universității.
6. Șola Ovidiu — Fac. de mec. — solist vocal (clasică).
7. Colectivul de satiră „Puls” — Fac. de mecanică.
8. Grup satiric „TT” al Fac. de electro.
9. Hopirtean Liviu — Fac. de tehn. chim. — pantomimă.
10. Studioul „Thalia” în limba germană — C.C.S. (teatru experimental).
11. Emile China (BENIN) — cineclubul „Gaudeamus” — film reportaj.
12. Tiberiu Veseleny — cineclub „Gaudeamus” — film tehnico-științific.
13. Bureția Dan — Fac. de șt. ale nat. — foto color.
14. Vasile Mariana — Fac. de șt. ale nat. — artă plastică.
15. Studioul de radio „M” al C.U.
16. Gazeta de perete a Fac. de electrotehnică.
17. Tudorel Urian — Fac. de filologie — publicistică.
18. Adalbert Molnar — Fac. de mecanică — proză.
19. Ioana Mihai — Fac. de filologie — poezie.

PREMIILE SPECIALE

1. Seminarul de etnologie — Fac. de filologie.
2. Văran Radu Adrian — cineclub „Gaudeamus” — C.C.S. („Traian Vuia”).
3. Lengher Nicolae — instructor C.C.S. — pentru calitatea deosebită a lucrărilor prezentate de cercul foto „Iris” și cineclubul „Gaudeamus” al C.C.S.
4. Cercul de presă al C.C.S.
5. Marie Jeanne Jutea — Fac. de construcții — proză.
6. Morariu Marius — Fac. de științe economice — poezie.

Mode și moduri

„Despre ce vom purta în vara asta care-ncepe” mi se pare că am mai scris deja. Dacă nu, vom mai scrie. (Oricum pentru unele moduri de a ne îmbunătăți toaletele sînt oricînd binevenite citeva sfaturi). Deci: sandalele de culori deschise (alb, bej, crem, roz, bleu) se pot repara, sau eventual proteja de viitoare reparații și de ploaie, c ulac de unghii. Sideful roz sau alb, lacul transparent sau netransparent, chiar dintr-o sticlă mai veche, diluat puțin, se poate aplica în strat subțire pe marginile exterioare ale tălpilor și chiar pe fețele sandalelor sau ale balerinilor, în strat uniform sau gen „camuflaj” (peste un strat subțire de lac se pot trage dungii, se pot desena buline sau carouri, etc.), cu atît mai mult cu cît sandalele și pantofii de lac, în actualitatea acestei veri foarte moderne.

GABI BOCĂNETE

DESPRE PERFORMANȚE

Dintr-o singură carte ce trăiește plenas cultura înveți însușit mai mult decât din numeroase altele care trăiesc în umbra culturii. Ce dă valoare de adevăr unei astfel de aserțiuni, care este condiția viabilității unor astfel de cărți exemplare? În primul rând implicarea în problematica eternă a omului, opțiunea sigură, exactă, puterea de abstractizare, acel firesc care vine din simplitate, apoi (și nu în ultimul rând) efortul aproape sacru de a scoate la iveală simburile de adevăr din puritatea conceptelor, cu alte cuvinte acel ceva mai adânc și deci mai viu, mai peren, mai grăitor din ființa noastră. Goethe spunea că „adevăratul studiu al omenirii este omul”. Dar de câtă trudă, de cât nemăsurat efort a fost, este și va fi încă nevoie pentru ducerea la bun sfârșit a acestei opere!

Fiecare carte de înțelepciune a lui Constantin Noica are toate aceste daruri. Și încă unul în plus: acela de a te regăsi tu însuși, modest cititor, în marea conștiință a umanității. Printr-un joc de neînțeles al sortii C. Noica nu mi-a fost profesor. C. Noica nu a fost după câte știu nici profesorul profesorilor mei. Cu toate acestea C. Noica este — nu e puțin lucru — profesorul de înțelepciune al tuturor. Preocupat deopotrivă de problema cunoașterii, de logică și de ontologie, de teoria culturii și de istoria filosofiei, umanistul, omul de cultură și eruditul C. Noica este acela care i-a răsădit în românește însoțiti de ideale comentariile pe Platon, pe presocratici, pe Aristotel, pe Descartes, pe Kant. A făcut din cuvinte, din basme și rosturi ale limbii de mult uitate, dar adânc implintate în solul unei existențe arhaice, obiecte ale studiului filosofic, investindu-le cu caracterele unor valențe ontologice extraordinare.

... Dar oricât de mult ai iubi cărțile unui autor, ele rămân undeva în cumințenia unui raft de bibliotecă și poate tocmai de aceea o curiozitate aproape copilărească, însă vie, te împinge să cunoști omul care le-a moșit, le-a dat viață, să-l întâlnești și să-i mulțumești pentru clipele rare de bucurie sufletească. Prea multe lucruri nu știam despre autorul „Rostirii filosofice românești”. Aștia doar că își trăiește condiția cu aceeași intensitate cu care și-a asumat-o dintru început și că i-a rămas credincios, acordând multe ceasuri meditației, retras în sihăstria cărților și a gândului roditor de frumos. În sfârșit, privindu-l mi-am zis: „Iată, omul acesta de o aleasă curățenie sufletească, sincer, cuceritor, de o seninătate olimpică fără cusur, conștient de greutatea lucrului bine făcut, este asemenea unei cărți cu filele larg deschise, una din multele scri-

se sau numai gândite în singurătate. Tu poți citi în suflet”. Pe lângă toate acestea omul C. Noica are o rară vocație de a cuceri oamenii prin felul nemărturisit cu care știe să și-i apropie. Încearcă și reușește nu de puține ori să-i facă mai adevărați, mai ei înșiși. Cu toate că nu mai face de mult act de prezență, nu a putut să refuze invitația studenților bucureșteni de a se întâlni cu el pentru a le dezvălui ceea ce este grav, aspru, dar fără egal în gândirea filosofică. Tinerețea sa septuagenară (a se citi tinerețe spirituală!) s-a regăsit cred pe sine în acele clipe de maximă intensitate ale banchetului al cărui martor mă aflam. Rugat să vorbească despre virtuțile cuvintului românesc, a mărturisit fără falsă modestie, că o astfel de întreprindere comportă nenumărate dificultăți și riscuri. Vorbea netulburat, luminat parcă din interior de o lanternă magică, parcă cloplind cu sufletul fiecare silabă, asemenea unui bătrîn înțelept întâlnit odată în creierul munților.

A citit apoi un eseu despre performanța culturală, pe care a comparat-o cu cea sportivă, mărturisindu-și și mărturisindu-ne nevoia adesea resimțită de generațiile tinere de a avea ca și în sport un îndrumător, un mecena, un antrenor de cultură.

La rîndul său a vrut să știe ce gîndesc tinerii și pentru aceasta a împărțit în sala devenită numai ochi și urechi un număr de coli albe. I-a rugat să i le înapoieze după ce își vor fi găsit în ele locul toate interogațiile ce nu aveau astîmpăr, ce nu știau odihna, ce nu puteau curge pentru că nu își cunoscuseră pînă atunci alba. Găsise singur modul ideal de comunicare, la numai cîteva minute după ce uzanțele casei fuseseră îndeplinite. Unii vor fi crezut că este vorba de un simplu joc de copii. A fost mai mult decât atât, a fost un joc grav, încărcat de semnificații profunde. A răspuns cu înțelegere și răbdare fiecăruia în parte, nu fără a se scuza dintru început că s-aș putea să nu știu totdeauna să răspundă. A fost întrebat printre altele care sînt maestrul său spiritual. A răspuns dintr-o singură respirație: Platon pentru două sau trei dialoguri, dar mai ales Hegel pentru „Fenomenologia spiritului”.

(Să nu uităm că Noica este coordonatorul editiei Platon și că, nu cu mult timp în urmă, tot el ne-a dezvăluit într-o carte viermuind de sugestii, trei posibile interpretări, trei chipuri ale Fenomenologiei). Cultura, ca și istoria — mărtălesc numai prin performanțe. Cărțile sale sînt fără excepție dintre acestea.

GABRIEL STANESCU

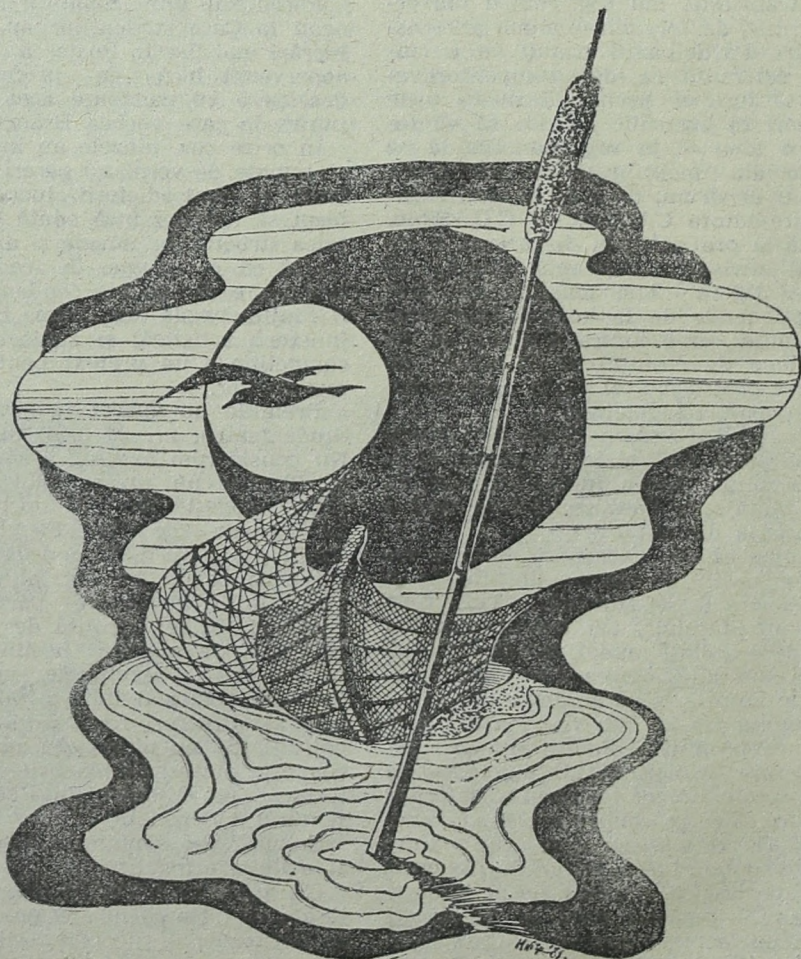
ȘTEFAN MITROI

SCURTĂ ISTORIE

Putea să-i fie palma
acoperiș
pentru întregul sat
Văzduhul de pe ea
ar fi ajuns
unui prăpăd
necontenit
de păsări.
Mai se aflau acolo
o fîntînă,
mai multe case
cu grădini cu tot,
cîțiva salcimi
un cîmîțir
și o gîrlă.
Spre a le păstra
pe toate neclintite
a refuzat
să-și facă palma pumă
A și murit dealtfel
într-o vară
îmbătrînit prea repede
de pricină.

LECȚIA

„Satul nostru
era în continuă alergare
pînă într-o zi cînd
asemenea unui joagăr
oasele celor îngropați
i-au retezat picioarele”
Abia mai tîrziu
învățătorul
și-a dat seama
că elevii
ar fi putut
să-l întrebe totuși
cîte ceva despre singele
curs.

„HALLO, HIER SPRICHT TONSPECHT!“

Radio Student mit Sendung in deutscher Sprache

Dienstag, 10. Mai 1983, 14 Uhr. Hinter der Poli-Kantine (Nr. 1/C) in diesem kleinen, unscheinbaren Haus, in einem engen Zimmer wird eifrig diskutiert. Etwa zehn Leute drängen sich um einige Tonbandgeräte und ein Mikrofon. Auch etwas Spannung herrscht im Raum. Dann heisst es „Ruhe, bitte! Wir beginnen!“ Die Kennmelodie, die schon aufgenommen worden ist, wird noch einmal abgespielt und dann wird ins Mikrofon gesprochen: „Hallo, hier spricht Tonspecht!...“

„Tonspecht“ — so nennt sich die deutsche Sendung des Studentenfunks, die man seit dem 11. Mai l.J. jeden Mittwoch ab 14.30 Uhr in einigen Studentenheimen hören kann. Nach einer mehr als dreijährigen Unterbrechung. Zuletzt hatten die Germanistikstudenten **Magdalena Keul** und **Horst Zeumann** die Sendung betreut. Dann haben sie absolviert. Drei Jahre lang wurde in deutscher Sprache nicht mehr gesendet. Herumgesprochen hat es sich immer wieder, dass man da etwas machen sollte. Es gab auch etliche Zusagen. Aber immer wieder fehlte da noch etwas.

Der Anfang

Es war im Herbst 82, als **Dieter Arz** und **Dieter Wellmann** (beide Elektrotechnikstudenten im dritten Studienjahr) sich ernst mit dem Gedanken beschäftigten, den deutschen Studentensender wieder „ins Leben zu rufen“. Doch klappte es auch diesmal nicht ganz. „Vielleicht war nicht genügend Enthusiasmus dabei. Vielleicht haben wir auch nicht die richtigen Leute gefragt, ob sie mitmachen.“ (D. Arz) Denn es mussten zumindest fünf Studenten sein, darunter auch Mädchen, als Sprecherinnen. Dann ist die Sache für eine Zeit wieder versandet. Aber im Herbst sind sie **Arthur Rinder** (Elektro II) begegnet, der damals eine Tätigkeit als technischer Mitarbeiter beim Studentensender des Polytechnikums und der Universität begann. Und **Arthur Rinder** war es, der die Idee einer deutschen Sendung nicht aufge-

ben wollte und auch die Initiative ergriff. Jungen waren also da: die drei Genannten und hinzugekommen ist noch ihr Kollege **Hans-Dieter Frank** (ebenfalls Elektro III). Dann ging **Arthur Rinder** ganz einfach ins Studentenheim, in dem die Germanistikstudentinnen wohnen und begann zu werben. Und zwar mit Erfolg: **Ute Markus**, **Gerlinde Polen**, **Elke Preuss**, **Erika Renz** (alle Philologiestudentinnen im II. Studienjahr) sagten zu. Auch **Siegfried Jäger** und **Ditta Neurohr** (Philo I) waren geneigt mitzumachen.

Das Konzept

Zehn Leute waren also da. Zehn Leute, die alle neu im Metier waren. Es musste ein Konzept entworfen werden. „Latent war es da. Wir wollten nicht irgendetwas machen, sondern etwas Natürliches.“ (D. Arz) Ausgangspunkt waren die Wünsche eines Zuhörers, da sie ja alle bisher Zuhörer waren und gute und weniger gute Sendungen ihrer Kollegen kannten. Also konnten sie wissen, was ein Student während dieser (übri-

gen nicht vergessen; es sollen auch Sendungen folgen über reale Studentenprobleme. Auf Pseudoproblematik, die oft Sendezeiten (wenn vom Funk die Rede ist) oder ganze Seiten (wenn von der Zeitschrift die Rede ist) ausfüllt, will der „Tonspecht“ verzichten. Sozusagen, will er dann etwas sagen, wenn er was zu sagen hat. Und ich denke, zu sagen gibt es genug...“

Auch sind die Mitarbeiter des „Tonspechts“ auf Reaktionen seitens der Hörer neugierig. Jede (kritische) Bemerkung wird als eine Mitarbeit zur besseren Gestaltung der Sendung betrachtet, ist also willkommen. (Anschrift: Complex studentesc, Aleea studentilor, Sediul Radio-student, Pentru Emisiunea in limba germana. Und dienstags zwischen 14 und 17 Uhr sind die Gestalter der Sendung dort anzutreffen.)

Schwierigkeiten

Gesendet wird jeweils ab 15.30 Uhr. Der „Tonspecht“ ist — wie bereits gesagt — mittwochs zu hören. Nun ist diese Sendezeit ein Problem, das nicht nur den „Tonspecht“ betrifft, sondern den Studentensender im allgemeinen. Beim Landesfestival für Studentenkunst und -schaffen, Abteilung Literatur und Publizistik, das unlängs in Craiova stattgefunden hat, konnte festgestellt werden, dass Temeswar das einzige Universitätszentrum ist, das um diese komische Uhrzeit seine Sendungen ausstrahlt, eine Zeit während der die meisten Studenten noch Lehrveranstaltungen besuchen, anderen Tätigkeiten nachgehen oder — weshalb nicht? — beim Nachmittagsschlafchen sind. Alle anderen Universitätszentren senden ab 20.30 Uhr. Vielleicht liesse sich diesbezüglich etwas ändern! Wir hoffen es.

Auch ist die Aufnahmezeit etwas knapp: drei Stunden.

RICHARD WAGNER

Der Student und die Studentin

Der Student und die Studentin gehen am Abend aus. Kaum haben sie das Haus verlassen, und schon versucht der Student die Studentin zu küssen. Sie lässt sich küssen, aber nur kurz, und dann erzählt die Studentin von der Kontrollarbeit. Der Student sagt, er habe heute vier Stunden geschwänzt und sei kein einziges Mal eingetragen worden, und versucht die Studentin zu küssen. Sie lässt sich wieder küssen, aber nur kurz, dann sagt der Student: hier ist eine Bank. Der Student und die Studentin setzen sich nebeneinander auf die Bank, und der Student versucht die Studentin zu küssen, und die Studentin lässt sich wieder küssen, aber nur kurz. Dann schaut sie auf die Uhr und sagt: heute abend haben wir wieder die Kantine verpasst. Gehen wir ins Kino, sagt der Student und versucht, die Studentin zu küssen, und sie lässt sich wieder küssen, aber nur kurz. Wir haben noch zwei Kurse zu kopieren, sagt sie, als der Student und die Studentin vom letzten Stipendiumgeld die Kinokarten kaufen, und der Student versucht sie zu küssen, und die Studentin lässt sich küssen, aber nur kurz. Dann betreten der Student und die Studentin das Kino und setzen sich auf ihre Plätze. Der Film beginnt, und als auf der Leinwand der Hauptheld die Hauptheldin zu küssen versucht und die Hauptheldin sich küssen lässt, aber nur kurz, versucht der Student die Studentin zu küssen, und die Studentin lässt sich küssen, aber nur kurz. Ach, im nächsten Jahr absolvieren wir, sagt die Studentin, und dann ist, liebe Studenten und Studentinnen, der Abend aus.

Ich weiss nicht, ob selbst Profis es schaffen könnten, unter diesen technischen Bedingungen in drei Stunden eine Sendung von eineinhalb Stunden zu überprüfen und zu korrigieren. Diesbezüglich müsste man den Studenten auch entgegenkommen!

Ja, und da ist noch die Höreranzahl von vornherein beschränkt. Denn nicht alle Heime sind mit Lautsprechern versehen und es gibt auch Heime, in denen die Lautsprecher ganz einfach nicht funktionieren. Nun, bald sind die Ferien da, ist jetzt also nicht mehr viel zu retten. Aber wir hoffen, dass bis im Herbst diese Sachlage geregelt wird. Wir werden dann detaillierter darauf zurückkommen.

Epilog

Nun haben sich zehn Leute um den „Tonspecht“ versammelt. (Hoffentlich bleiben auch alle dabei und es war

nicht nur der Enthusiasmus des Beginns und Pläneschmiedens!...) Zehn Leute, die mitzumachen wünschten. Bei fast allen hat **Arthur Rinder** den Enthusiasmus geweckt. Nun merkt man aber, dass — mit einigen Ausnahmen — die Namen der Studenten, die da mitmachen, irgendwoher schon bekannt sind. Es ist doch kurios, dass es zumeist dieselben Leute sind, die im Zusammenhang mit kulturellen Tätigkeiten deutscher Studenten genannt werden. Sei es nun beim Studentensender, im „Thalia“-Studio, auf den Seiten dieser Zeitschrift, im Literaturkreis „Adam Müller-Guttenbrunn“ oder bei den Diskussionen, die das DSTT nach den Studentenvorstellungen veranstaltet. Da drängt sich einem doch die Frage auf: Wo sind wohl die anderen?..

HELMUTH FRAUENDORFER

Nikolaus Berwangers letzter Band, **an meine ungeborenen enkel**, stellt die Fortsetzung des schon 1979 erschienenen Bandes **spätes bekenntnis** dar. Und dies nicht nur vom gemeinsamen Untertitel her — „lyrische texte“ — sondern auch was die Thematik und die Intention des Dichters betrifft.

N. Berwangers „lyrische texte“ sind kritisch argumentierende Gedichte, deren Substrat einen überwiegend reflektierenden Charakter besitzen. Im Mittelpunkt seiner Reflexionen, denen oft eine didaktische Absicht zugrunde liegt — wie es auch der Titel **an meine ungeborenen enkel** beweist — stehen nationale und internationale Gegenwartsproblematik und die Banater-Heimat, ein Begriff, ohne den Berwangers Werk nicht denkbar wäre. Unabhängig von der Wahl der Themen, sind diese vorwiegend gesellschafts- und zeitbezogen. Dem Niveau der herangezogenen Problematik entspricht eine eigene Ernsthaftigkeit, nämlich jene, durch die das Dargebotene zur Realität erhoben wird. Der „lyrische Text“ ermöglicht Berwanger den Versuch „im vollen Umfang zu reden“ und Schritt für Schritt den Leser mit sich zu ziehen. Er versteht seine Dichtung als politische Dichtung; ihm geht es nicht schlechthin um Vermittlung von Weltanschauung, sondern offenbar um Provokation von Haltungen. Das setzt einen ständigen Dialog zwischen dem „ich“ der Gedichte und einem angesprochenen „du“ voraus. Wichtig ist sogar die

Ansprache mit „euch“ im Gedicht **an meine ungeborenen enkel** (S. 38). Das beweist, wie wichtig für ihn das Rezipieren ist. Der Zweck seiner Gedichte ist für Berwanger, wie etwa für **Günter Kunert**, sein Leser, der, mit dem Gedicht befasst, sich mit sich selber zu befassen hat. Die Gegenwart wird für den Dichter statt einer konstitu-

Es ist für Berwanger typisch, dass er sich eine Philosophie des Alltags und der Alltagssprache gleichzeitig erworben hat. Dies führt den bekannten Dichter zu einer eigenartigen Deutlichkeit. Wir finden bei diesem beachtlichen politischen Redner — wie etwa in den Gedichten **Günter Grass**, dem er auch durch die Form seiner „lyri-

Gestalt von Gedichten formt und nicht mit „Poesie“.

Zu Sprache und Form dieses Bandes wäre im näheren Folgenden festzuhalten: da Berwanger Sachverhalte darbieten will, die das allgemeine Interesse beanspruchen, bildet er eine Haltung aus, die der Haltung des Beobachters entspricht. Daraus ergibt sich eine „provokierende“ Sprache, in der sich eine korrektive Beziehung des Autors zu sich selber (**credo**, S. 5) und eine produktive Beziehung des Autors zum Leser ausdrückt (3 \times **heimat** =, S. 42). Gebraucht werden vorzüglich Verbalformen. Der den Gedichten jeweils zugrunde liegende Gedanke bedingt den freien Rhythmus, den unregelmässigen Bau der Verse und Strophen, deren unterschiedliche Dichte und Länge, sowie die Kleinschreibung der Substantive. Durch die Reimlosigkeit zeigt sich auch in der Form die mit der Beobachterposition verbundene Intention.

Berwanger Band **an meine ungeborenen enkel** ist Dichtung mit Tendenz, sein Autor ein engagierter Dichter. Produktiv ist seine Dichtung dadurch, dass sie den Leser zur Alternative nötigt, ihm die Wirklichkeit durch Entscheidungen auszuliefern will:

„die banater heimat ist dir fremd geworden die fremde wird dir nie zur heimat“
(**einem freund**, S. 67)

ROXANA NUBERT-ROMITAN

„der dichter wird als sänger seiner zeit öffentlich gefeiert“

Zu: NIKOLAUS BERWANGER, „an meine ungeborenen enkel. lyrische texte“, Facla Verlag, Temeswar, 1983

renden fast zu einer konsistenten Thematik. Der Rumäniendeutsche von heute mit seinem Komplex von Eigenarten erhebt sich zum Symbol seiner Dichtung. Wenn wir wieder auf die didaktische Komponente seiner „lyrischen texte“ eingehen, so muss in diesem Komplex die Tatsache hervorgehoben werden, dass sich eine solche Dichtung erst durch die Rezeption erfüllt, nämlich dann, wenn sich der Rezipierende (das „du“) seinerseits eine erläuterte Wirklichkeit aufgeklärt aneignet.

schen texte“ nahesteht — das notwendige Zurücknehmen der geschlossenen Bild-Metapher, die enge Nachbarschaft der üblichen Alltagswendungen zur absurden Situation (**dorfgeschehen**, S. 40; **morgen**, S. 50; **einer zog aus**, S. 53; **absurde junibilder**, S. 56). Für Berwanger ist Lyrik eine Aktion und kein Schreiben schöner Gedichte. Es geht ihm nicht um Gedichte, sondern um Fakten. Er schafft bestimmte Fakten und nicht (mehr oder weniger gelungene) lyrische Gedichte. Er reagiert auf Ereignisse mit Fakten, die er in

MUZICA ÎN CULORI

Prestația Pink Floyd justifică din plin definiția „muzica în culori”. Multidimensională, ea amestecă sunetele și imaginile cu o eficacitate formidabilă. Inițial grupul Pink Floyd a fost depășit în această cursă de Soft Machine, care experimentase tehnica „light — show-ul” cu un pioner în materie, Marc Boyle. Dar „Flamingoul roz” recuperează rapid rămânerea în urmă. Angajează curînd un proiectant, Jo Cannon, considerat de atunci ca al cincilea membru Pink Floyd.

Cannon și Barrett lansează împreună bazele unei noi forme de spectacol. Sînt printre primii care înțeleg că de acum încolo pentru a atrage și a interesa, este nevoie de un show complet în care retina și timpanul să găsească altceva decît ceea ce cinemaul, televiziunea ori publicitatea oferă cotidian.

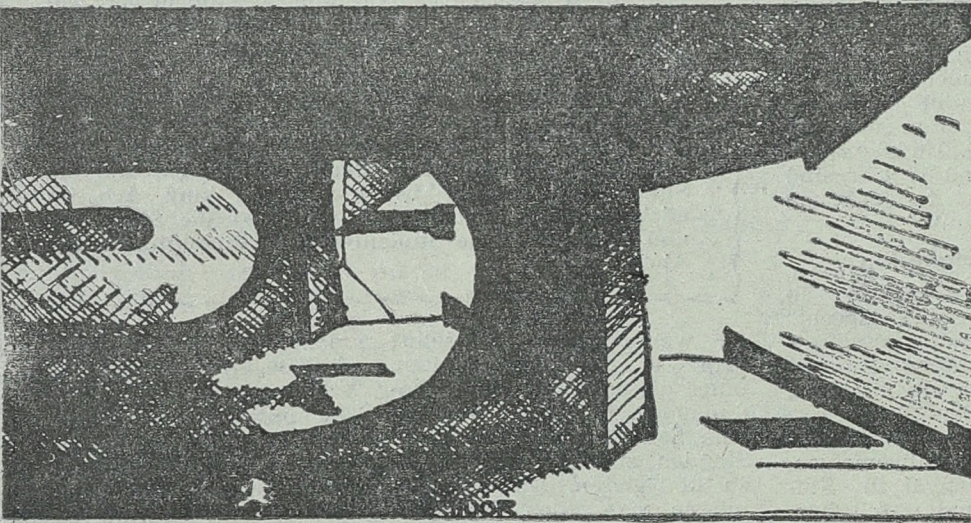
Escaladă în agresiunea asupra simțurilor sau diversificare? De fapt spectacolul la care publicul din Commen-walt Institute asistă, s-a nu mai bine zis participă, este un condensat al acestor două soluții.

London”, în care interpretează „Inter-stellar Overdrive”.

Luna aprilie surprinde caravana P. F. brăzdînd Anglia. În 29, participă la „Visul în tehnicolor”, un monumental „party” organizat de IT pentru 7.000 de hippisti. După un „happening” imaginat de o japoneză pe nume Yoko Ono și un pasaj Soft Machine, Pink Floyd antrenează asistenta într-un potop sonor și vizual. Show-ul este filmat de B.B.C.

În luna mai Floyd apare pentru prima dată la „Top of the Pop”, emisiune care difuzează săptămînal „hit-parada” națională. În 26, iese al 8-lea B. P. Beatles, „Sergeant Pepper's Lonely Hearts Club Band”. O zi mai tîrziu, P. F. apare la Queen Elisabeth Hall, aici grupul lui Syd adoptînd formula de show care-l va duce pe culmi și care va fi în străinătate principala sa carte de vizită.

Cei prezenți remarcă extraordinara prestație a lui Syd Barrett. În acea seară, existau totuși cel puțin alte două

Volumul sonor este dozat la limita suportabilității, ultimele trucaje electronice (efect laser, ecou, distorsiune) sînt sistematic utilizate cu o îngrijită grijă de inovație. Acest mediu sonor este distribuit într-o ambianță halucinantă, stroboscoape, proiecții rotitoare, lumină neagră, „spot lights”.

Toată această tehnologie futuristă subliniază straniul univers muzical al unui grup care plonjează pînă la limita posibilului într-o lume în care se dispută fantasmale, delirul, Febre cosmice și visurile science-fiction. Explorarea acestei lumi infernale și angosante se desfășoară pe parcursul citorva ore, fracționate de lungi suite în cursul cărora publicul hipnotizat urmează orbește grupul.

Odată lansat, grupul este solicitat peste tot. Lunile ianuarie, februarie și martie înseamnă pentru Pink Floyd numeroase gale, prestații la radio și T.V., care se succed într-un ritm infernal. Grupul nu are în martie decît 3 zile libere. Acest nume incîntător de Flamingo Roz a ajuns pe buzele tuturor. Și Pink Floyd profită pentru a înregistra primul său disc, un „single” care grupează 2 compoziții ale lui Syd Barrett. Englezii care avuseseră ocazia să vadă grupul pe scenă au rămas terribil impresionați de un personaj misterios, acest Syd Barrett radiînd un magnetism tulburător, dotat cu o sensibilitate și o viziune despre lumea înconjurătoare rar întîlnite. Povestind aventurile unui fetișist, amator de veșminte, Syd restituie, estompat, atmosfera care domnea atunci la Londra, în care fiecare pare nu ceea ce este, ci ceea ce ar vrea să fie:

„Arnold Layne are un obicei straniu
Colecționează veșminte
Clar de lună — contururi diluate
Îi convin de minune.”

(Arnold Layne)

Texte bizare, subiect straniu, muzică nouă. Discul este clasat la „hit-parade”. Curios, Radio-London, stație pirat simpatizantă a psihedelicului, refuză să ia în considerație „Arnold Layne”, pe care o consideră o apologie a drogurilor halucinogene. Barrett, profund sensibil, va fi șocat de această trădare. Totuși, atmosfera în formație este de optimism. Între două spectacole, grupul participă la turnarea unui film socio-muzical despre Anglia-hip, intitulat „Tonight, let's all make love in

subiecte de uimire: extrema sofisticare a spectacolului care îngemănează ultima tehnică în materie de light-show „lichid” adusă de finierii americani, aceasta consta în a proiecta lichid colorat injectat între două plăci de sticlă) cu proiecții suprarealiste de filme pe 35 mm și, mai ales, cu o instalație de sunet cuadrofonică, prima de acest gen folosită vreodată într-un spectacol, într-adevăr revoluționară pentru acele timpuri în care marile publice abia descopereau stereofonia. Acest asalt sonor și vizual este totuși eclipsat de cel pe care cronicile de a doua zi îl vor numi „The Sorcerer's Apprentice” (Ucenicul vrăjitor).

Ca dintr-o presimțire, Syd va da la Queen's Elisabeth Hall cel mai bun concert al carierei sale la Londra. Aceasta va fi, el probabil știa deja, unul dintre ultimele, înveșmîntat cu o scurtă capă, cu mineci largi, în maniera unui anume chitarist Peter Townshend despre care începuse să se vorbească, Barrett va sta în fața scenei cea mai mare parte a spectacolului, cu fața puternic luminată, proiectînd o umbră neliniștitoare pe ecranul dispus în spatele grupului. La ani-lumină de celalți trel, el covârșește publicul cu accentul său „cockney” și cu acordurile care amintesc irezistibil de Lovecraft. Doar Rick Wright reușește să dialogheze cu acest „voyageur” incorișibil care își ia zborul în lungi solouri întretăiate, torturate. Publicul său îl urmează în profunzimile inconștientului și survolează culmile visului.

În acea zi, Pink Floyd este Syd Barrett mai mult ca oricînd în scurta sa carieră. Cert, Roger Waters, care lovește basul cu loviturile repetate, dezarticulate de stroboscoape albe sau sta-cojii, Nick Mason, cu un aer absent, străbătut de rictusuri neliniștitoare, și Rick Wright, pierdut printre claviaturi, nu au fost niciodată mai „prezenți”.

„Dar contribuția lor scenică și chiar muzicală nu pot rivaliza cu cea a unui Syd Barrett halucinant, zeflemitor, urzind un climat intolerant în fața căruia publicul rămîne înfrînt. Mulți se întrebă cum o ființă umană poate repeta acest gen de experiență de mai multe ori pe săptămîină. Dar Barrett nu va întîrzi să plătească eforturile supraomenești cerute de muzica și de universul său cosmic-baroc.

Traducerea și adaptarea de
V. ANCUȚA și SANDU MOCANU

Cerc neintors

Era un cer de vorbe
ticsite de-nțeleșuri

furibunde
în căutare de sentințe
care să le-odihnească
săltînd în poala cerului

au prins gustul sfîrșitului mobil
(continuu)
de-altitudinii
norii.

ANGELA HĂLMAGEAN
— cenalul „Hyperion” —

Mă iartă

Mă iartă;
n-am vrut să te tulbur
dar,

pădurea-i atît de-aproape.
Ascultă,
doar cît se stinge o zi,

dansul fremătînd și sălbatic.
Și-i fără margini ora aceasta.
Ruguri albe înaltă pietrele —

ruguri de veghe cărări.

Mă iartă;
s-a risipit cerul în neunde
Doar brațele incandescente ale
copacilor

Mă iartă;
pe malul prăpastiei tale albastre
nicicînd ora nu e fierbinte.

TATIANA DABELEA
— cenalul „Hyperion” —

Acvariul

Acvariul m-a răsturnat într-o entorsă
Cu picioarele de cauciuc

Zbateră — peștele sugă epiderma
elastică —
Tunelul peristaltic a înghițit lumina,
Mîinile prinse tremurînd de rampe
(Unde mă aflu și încotro se zbate
pleoapa de vis?) Rurișată, pisica
Răsturnată pe spate, cu o țigară-n
gură

Mă privește desertic, și parcă
Mustața galbuie și cizmele cazone...

Nu mai suport, își bate joc de simjuri,

HORIA DULVAC

Avea pasiunea de a înțelege oamenii — acei „existenți” care la un moment dat i-au stîrnit disprețul și greața, pe care i-a condamnat apoi să fie liberi și cu care, dacă ar fi să dăm crezare mărturiei din Cuvintele, se simțea de-o seamă. Poate de aceea era atît de amabil și răbdător cu toți cei ce se năpusteau asupra lui, solcîndu-i fără încetare interviuri, conferințe, discursuri, luări de poziție în cele mai diverse probleme. Era de fapt un „copil teribil”, plin de bunătate și modestie.

Purta un trening — era și el, în felul său, un alergător de cursă lungă — în acea amiază de luni, 19 iunie 1972, cînd am avut nesperată șansă de a-l cunoaște, la el acasă, în apartamentul pe care îl ocupa la etajul zece — și ultimul — într-un bloc de pe bulevardul Raspail, nu departe de Saint-Germain des Près, fostul cartier general al existențialiștilor. Avea privirea umitor de tînră și plină de vioiciune — peste două zile împlinea 67 de ani — stră-

Filozofului, pe creatorul obsedat și înspăimîntat de inevitabila „deturnare” de către public a sensurilor operei sale. Am descoperit cu surprindere un Sartre care, departe de a mai acuza cuvintele celorlalți de „trădare” a propriilor sale cuvinte, le cerea, dimpotrivă, să-l trădeze, adică să-i ofere despre sine o imagine inedită, diferită, alta.

Mi-a vorbit apoi despre îndepărtarea publicului de teatrul existențialist. Fără amărăciune, ca despre ceva ce stă în firea lucrurilor. Îi părea doar rău că teatrul său, reprezentat în Franța aproape exclusiv ca teatru de bulevard sau, în cel mai bun caz, ca teatru tradițional, burghez, n-a avut norocul să încapă pe mîna unuia din marii regizori contemporani care să conceapă pentru el o punere în scenă innoitoare. Credea de-altfel că formula însăși de teatru de autor era depășită. Mi-a dat exemplul propriului său teatru. Și pe cel al lui Eugen Ionescu. Aprecia la acesta talentul remarcabil de a minui

SARTRE, LUNI, 19 Iunie 1972

bătută de un zîmbet îngăduitor care te ajută să supravițuiești onorabil emoției de a te afla în prezența celui ce a vrut să fie în același timp Diavolul și Bunul Dumnezeu. M-a condus în biroul său, mic și ticsit de cărți, s-a așezat la masa de lucru, în fața fișelor de manuscris din *L'Idiot de la famille*, așteptînd, calm, întrebările. Nu venisem să-i iau un interviu. Scriam despre teatrul său și mi se oferea cu generozitate ocazia să-i pun acestui „Socrate dramatic” cîteva întrebări la care răspunsul era mai anevoie de găsit. Nu mai scrisese nimic pentru scenă de doisprezece ani, de la *Sechestrații din Altona*, cu excepția adaptării *Troienele* lui Euripide realizată în 1966, dar nu încetase să se interogheze despre problemele teatrului în lumea contemporană. I-am pus întrebări despre receptarea teatrului său, despre posibilitatea unei lecturi critice care să-l readucă în actualitate descoperindu-i noi valențe. Am deslușit în răspunsurile sale unele idei exprimate cu alte ocazii, dar nuanțate și sporite cu altele, noi. Regreta faptul că teatrul său a fost acceptat sau condamnat invocîndu-se aproape exclusiv argumente de ordin filozofic și ideologic. După cum regreta faptul că nu exista, pînă la acea dată, o lucrare de sinteză care să se fi preocupat în egală măsură de sensurile filozofice și de problematica estetică a teatrului său. Susținea că nu-l mai satisfac criticii care îi pun în față o oglindă cu o imagine cunoscută, familiară, dar că citește cu interes lucrări ca cea a lui René Girard (*A propos de Jean-Paul Sartre: rupture et création littéraire*), deoarece îi dau de gîndit, dezvăluindu-i aspecte estetice nebănuite ale teatrului său, „străine” de intențiile sale și produse, după spusele criticilor, printr-un fel de activitate „inconștientă”. Mi-a spus că nu-l supără această „alienare” deși ea poate merge pînă la lectura „în răspăr”. L-am recunoscut cu greu în această curajoasă acceptare a emancipării lecturii dramaturgiei sale de sub tirania

limbajului. Mi-a reamintit un fapt in-deobște cunoscut: *Cintăreața cheală și Lecția* se jucau cu deosebit succes de vreo cincisprezece ani pe scena teatrului Huchette din Cartierul Latin. Nu credea însă că ultima sa piesă, *Macbett*, va avea o soartă asemănătoare; ideea reprezentată era prea evidentă, devenea teză, or publicul actual e în mai mică măsură interesat de obsesiile unui autor sau ale altuia.

Mi-a vorbit mult, în continuare, despre spectacolele realizate de Ariane Mnouchkine la Théâtre du Soleil din pădurea Vincennes, fără texte scrise de autori profesioniști, totul — inclusiv textul — fiind rezultatul unei creații colective. Vedeam în acest tip de spectacol o formă teatrală cu șanse de a se impune și măsura, în raport cu ea, limitele propriului său teatru. Măsurarea lucidă și severă, făcută în momentul în care renunțase nu numai la activitatea de dramaturg ci și la orice alt proiect literar pentru a se consacra monumentalului eseu despre Flaubert.

La plecare mi-a recomandat încă odată, cu deosebită căldură, să merg la un spectacol al teatrului din pădurea Vincennes. Stătea pe pragul modestului său apartament de bloc, îmbrăcat în trening, vorbind nu despre sine, ci despre ceilalți, și am avut pentru o clipă senzația că mă aflu în fața ultimului filozof fericit — cum ar fi spus Roland Barthes —, împăcat, în sfîrșit, cu veșnicul său dușman și frate gemă: L'Autre.

Am fost, bineînțeles, la Théâtre du Soleil. Am văzut 1793, un spectacol foarte interesant și, pentru mine, atînci, inedit. Mi-a rămas însă un regret: acela de a nu-l fi putut deranja încă o dată pe Sartre pentru a-i spune că spectacolul pe care mi-l recomandase fusese într-adevăr demn de interes, dar că preferam *Diavolul și Bunul Dumnezeu* sau pe Pierre Brasseur în Kean. Probabil că oricum nu m-ar fi crezut și m-ar fi acuzat de gusturi „burgheze”.

MARGARETA GYURCSIK

Cenaclul „MIRABILA SĂMÎNȚĂ”

În ultima vreme în Institutul agronomic Timișoara se observă o grijă mai mare pentru răspîndirea frumosului cuprins în poezie și muzică. Prin grija unor entuziaști s-au pus pe picioare unele formații culturale, care, în funcție de posibilități, mai depășesc uneori granițele facultății de pe calea Aradului, încercînd să transmită o parte din căldura sufletului lor și celor dispuși să li privească și să li asculte.

În institut activează o trupă de teatru, condusă și îndrumată cu multă dăruire de tovarăsa asistentă Carmen Gantă, a formație de dans modern, un taraf, o formație de dansuri populare și un grup folcloric.

Pe tărîm cultural o foarte bună prestație a avut în ultimul timp Cenaclul „Mirabila Sămîntă”. Acest cenaclu, înființat în urmă cu cîțiva ani, a ajuns astăzi să susțină spectacole de o asemenea tinută artistică încît să facă mece sala. În anul trecut Cenaclul „Mirabila Sămîntă” și-a desfășurat activitatea sub conducerea studentului Liviu Drăgoi din anul al IV-lea, Medicină Veterinară. Din acest an conducerea Cenaclului a fost preluată de Mihai Abrudan, student în anul al II-lea Medicină Veterinară. Un om cu mult simț artistic, un sensibil interpret al muzicii folk; cu o inimă mare, făcută parcă numai pentru muzica tînără. Mihai Abrudean a reușit să închege un colectiv de iubitori de frumos, dispuși să dăruie din bucuria sufletului, prin intermediul poeziei și al muzicii, și celor care le trec „pragul” casei, adică sala de spectacol. O fac cu talent și, de ce n-am spune, cu dragoste pentru sarcina asumată.

Actul susținerii unui spectacol implică, desigur, răspunderi față de cei din sală, față de artă. Acest colectiv a avut curajul de a intra pe scenă și de a încerca să transmită publicului, prin poezie, muzică și, nu în ultimul rînd, prin

Abrudean), și continuînd cu M. Remeșan (muzică folk) din anul II. Zootehnie, Monica Giumanca, o poetă și recitatoare foarte sensibilă, elevă la Liceul de arte plastice din Timișoara, Liviu Drăgoi, „omul care ține singur

tivează și formația de muzică rock „L 27”, compusă din T. Kartyș — baterie, T. Matek — bas, voce, T. Raul — armonie, voce, și I. Urlea — solo voce.

Pe lîngă studenții români, în cadrul cenaclului activează și un student străin — Henrik de Olivera, un mesager al artei populare din Guineea Bissau. De menționat că H. de Olivera și-a efectuat și studiile liceale în România. Ar fi salutară apariția altor studenți străini pe scenele studentești, în spectacole susținute de studenții români, în cadrul cenaclurilor artistice.

Activitatea Cenaclului „Mirabila Sămîntă” este îndrumată pe linie culturală de doi asistenți, Florica Andreica și Constantin Falcă.

Un real sprijin moral și financiar au avut membrii Cenaclului din partea conducerii institutului. Tovarășa prorector Nichita Georgeta a urmărit îndeaproape activitatea cenaclului, a aprobat finanțarea lui cu 13.000 lei, sumă ce a venit ca o ploaie de mai pentru cultură, îmbunătățind considerabil dotarea. Totodată, membrii cenaclului au fost sprijiniți în efectuarea deplasărilor prin asigurarea transportului.

În aceste condiții, Cenaclul a reușit spectacole de excepție în Institutul Agronomic, la Liceul agro-industrial Timișoara, la Periam și la Sînnicolau Mare, unde au fost invitați să mai dea un spectacol, invitație onorată cu același succes.

Închei cu speranța că din toamnă vom avea ocazia să îi aplaudăm și pe scena Casei tineretului sau a Casei de cultură a studenților.

MARIAN DRĂGHICI

ATELIER LITERAR

umor, dragoste de frumos, bucuria de a trăi. Fericirea cea mai mare a membrilor cenaclului este de a reuși să „prindă” sala, să facă publicul să participe efectiv la spectacolul lor. Au și reușit să-și împlinească gândurile în cele cinci spectacole din acest an.

În componența cenaclului se găsește cîțiva membri cu real talent. Astfel, începînd cu conducerea cenaclului (M.

un spectacol”, un comic desăvîrșit, din anul IV Medicină Veterinară și Farcău Vasile de la Facultatea de Agronomie, cu ale sale monologuri din Bihor, constituie mîna de artiști care stau la baza Cenaclului. Pe lîngă aceștia mai sînt Daniela Ivașcu, Nicolae Uncrui, Emilia Preda, Sanda și Costică Țugulea, Gheorghe Ban, Sorin Budău, Daniel Pădureanu și alții. În cadrul cenaclului ac-

ANDREI FILIP

LA FEMME IDEALE

ea este un capriciu
un moody blues pentru cîțiva timp
nedefiniți
o zonă necunoscută reprezentată pe
hartă inimii mele
iar eu bărbatul ei de ieri
sau poate un copac cu rădăcinile
mulate în seva
scursă din buzele
abla infiripate
într-o plutire de petală
fea spăla vase într-un mare
restaurant
și eu sorbind cu nostalgie
pînă la ultima picătură
necazul
m-am îndrăgostit de ea)
ea este rochia de dantele fine
atîrnată în cui
dar este femeia care mă iubește
într-atît
încît exclamația nu mai are rost
soarta pornește alături de mine
cu mîinile în buzunar
este ea sau
poate nu
dar ce importanță are
— sonata lunii a fost scrisă pe
papirus acum zece mîi de ani
dar ce importanță are —

este ea
femeie
sau cîntec
sau pian

ACEST FEL DE A PRIVI

(II)

treceam ades prin buzele tale
ca printr-un lan de maci stropiți
cu insecticide
cădea ca o ghilotină sărutul
singele se zbătea nevolnic în obraji
pudrați
în ochi păsările filiiu cu bizii.
monocrom
lăcrimam cu lacrimi unuroase
fără să știu că poluarea se
se strecoară în suflet
ca iubita lîngă piept
doar zîmbetul tău
strecurat șovăielnic
ca pe un disc de 45 de turații
mă amenința
din cînd în cînd
cu iubirea
și eu învățam sirguincios
să iubesc

ROMANȚĂ (I)

Să strigi din cînd în cînd: iertare!
să vadă cerul că te doare,
să vadă iarba că te smulgi,
să vadă ramul că te frîngi...

Să strigi din cînd în cînd: iertare!
cu glasul ars cu vocea moale,
să vadă cît de dor de tine
îi este singelui din vine...

Să strigi din cînd în cînd: iertare!
cîtă durere, ce apăsare,
ce dor de cuget și de fire,
ce neaprinșă moștenire!

Să strigi din cînd în cînd: iertare!

VISUL

Saxonii au pletele albe,
i-am văzut azi-noapte în corăbiile
mele
cu dacia la o vadră de bere,
cu vandali și alți nesocotiți
în jurul berbecului pus pe pirostii
discutau despre poluare,
despre cel de-al doilea război
mondial,
despre bombele atomice
și despre sindicatele americane.

Saxonii au pletele albe,
zău, i-am văzut în corăbii,
erau trase la mal
și ei beau bere,
eu mă îmbătam cu ochii lor verzi
și inima lor caldă,
și mă rezemam de scuturile lor
pe care seriserasă că cărbune
un protest primitiv
împotriva concedierilor
de la uzinele Ford...

DIN PODUL BROOKLYN MAI DEPARTE... Parafrază la „PODUL BROOKLYN” de Hart Crane

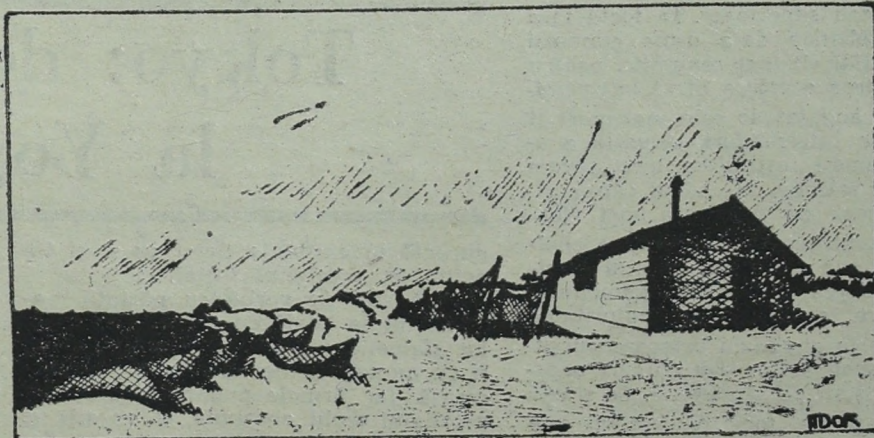
— SOȚIEI MELE —

la'a orașul tău ud și fumegînd,
plins de ruine, ars de ceață,
un pod cu buzele sparte de maluri
și greață de valuri,
și valuri de greață,

dintr-un metrou,
libertatea își ridică prea arar arcul
de glorie
știrbit, de sîrmă ghîmpată —
nebulul stă la coadă,
a se arunca peste parapet este doar
o iluzie —

ecadența limuzinelor
sparge auzul orașului,
nu se mai aude nimic,
nimeni nu mai aude nimic,
panoramicul truc s-a mutat în
stradă,
poartă demnitatea între degete
ca pe o țigară, și-o fumează,
Wall Street-ul este un zid imposibil,
altarul și trupul miniei
stilizate într-o neputință crasă.

În orașul tău ud și fumegînd
de ce n-aș fi podul Brooklyn,
în orașele acestea plînsse,
arse de ceață,
sau mai departe...
sau vără
sau cameră de hotel
sau o circumă unde o femeie spăta
vase
tristă
alături de mine trist

PRIETENUL NOSTRU, MEDICUL

Există multe medicamente a căror folosire nerățională, abuzivă sau întâmplătoare poate da naștere la urmări neplăcute și, uneori, de o gravitate extremă. De aceea Comisia de cruce roșie a C.U.A.S.C. insistă, prezentând:

CONSECINȚELE NEFAVORABILE ALE FOLOSIRII NERĂȚIONALE A MEDICAMENTELOR

(II)

Interlocutor: dr. LUCIA NEAMȚU — Clinica medicală semiologică

— **Vorbiți-ne despre obișnuința, față de un anumit medicament!**

— Aceasta constă în necesitatea de a consuma acel produs cât mai des și în doze crescînde. Suprimarea bruscă a medicamentului produce neliniște, indispoziție, insomnie sau stări mult mai grave. Abuzul de somnifere, de exemplu, tratează insomnia ca simptom, neglijînd cauza acestei tulburări. În schimb, poate produce intoxicații, tulburări nervoase, astenie, amețeli, grețuri.

— **Există situații cînd un medicament „obișnuit” devine total interzis?**

— Da. În timpul menstruației și, mai ales, în timpul sarcinii, cînd medicamentul poate produce oprirea fluxului menstrual, contractia uterului sau malformații ale fătului.

— **Pentru că veni vorba, anticoncepționalele...**

— ...conțin hormoni estrogeni care au numeroase efecte secundare nocive, manifestate prin stări depresive, tulburări de somn, hemoragie la nivelul creierului, creșterea glucozei în sînge, predispoziție la obezitate, tromboze arteriale sau venoase de mare gravitate cînd se localizează în creier sau plămîn, creșterea colesterolului, creșterea tensiunii arteriale și, uneori, chiar infarct miocardic la femeia tînără. În general, mortalitatea prin afecțiuni cardio-pulmonare în rîndul femeilor consumatoare de anticoncepționale timp de peste cinci ani este de zece ori mai mare față de cele care nu folosesc aceste medicamente. Anticoncepționalele pot produce diferite boli hepatice. Chiar și cancer.

— **Ce ne spuneți despre medicamentele utilizate în scopul stimulării sistemului nervos (Meclufenoxat, cofeină)?**

— Folosirea lor în exces, în special a cofeinei (conținută în cafea) produce arsuri și dureri abdominale, grețuri, diaree, palpitații, extrasistole, scăderea tensiunii arteriale, agitație, dureri de cap, tulburări de somn, imaginație bogată, tulburări de vedere. Abuzul de cofeină (cafea) este deosebit de periculos pentru omul de la volan.

— **Pentru cei pe care discuția noastră i-a neliniștit, i-a speriat sau i-a enervat, ce tranchilizante recomandați?**

— Sînt multe produse cu efect liniștitor. Nu tratează cauza bolii, în schimb pot perturba performanțele fizice și intelectuale. Bromurile în exces pot produce grețuri, dureri abdominale, vîrsături, constipație, erupții cutanate, tuse, voce răgușită, tulburări de comportament și de echilibru etc. La fel și Diazepamul, care mai produce anemie, scăderea leucocitelor și a trombocitelor în sînge, încetosarea vederii, impotență sexuală.

— **Poftim?**
— Impotență sexuală, frigiditate etc.
— **Dar dacă se asociază cu alcoolul, ajută la ceva?**

— Dimpotrivă. Ingerarea de alcool în timpul tratamentului cu substanțe tranchilizante favorizează instalarea intoxicației acute cu alcool, chiar dacă s-au consumat cantități mici, care altfel nu duceau la instalarea stării de beție.

— **Deci, înaintea întîlnirii (cu iubita, cu profesorul) pentru a „trata” emoția și pentru a prinde curaj, ori una, ori alta. Adică, ori tranchilizantul, ori alcoolul...**

— Nu, nu m-ai înțeles! Nici una, nici alta!
A înțeles,

„Avortul a constituit o problemă socială și medicală de o deosebită importanță în decursul timpului” — ne relatează, tovarășul Gheorghe Pașcalău, procuror-șef al Procuraturii locale județene Timiș. „În comuna primitivă, cînd dreptul încă nu arăsură, avortul nu încălca, desigur, normele juridice, ci, cel mult, țesătura de obiceiuri și tradiții ale popoarelor.

Reglementarea sa apare odată cu societatea sclavagistă, fiind sancționat la aproape toate popoarele, dar și admis în anumite cazuri bine stabilite.

În feudalism dreptul canonic considera că viața începe odată cu concepțiunea și, ca atare, avortul era socotit o omucidere. Pedepsele erau deosebit de grele (în funcție de stă), puțînd merge pînă la pedeapsa cu moartea.

În epoca modernă a istoriei această pedeapsă s-a desființat, avortul fiind privit cu o mai mare înțelegere, dar s-au menținut pedepsele privative de libertate, care puteau merge pînă la 20 de ani de muncă silnică (codul penal francez din 1791). În prezent, avortul e privit ca un fapt

antisocial și aproape toate statele civilizate îl sancționează ca infracțiune, considerînd totodată ca participant la ilegalitate și femeia ce acceptă avortul. În țara noastră, în dreptul vechi românesc, și anume în *Indreptarea legii* din 1652, avortul era considerat o crimă și pedepsit ca atare, atît femeia cît și cel care

12 ani.

Cînd fapta e săvîrșită în scopul obținerii unui folos material pedeapsa sporește în toate cazurile cu 2 ani, iar medicului infractor i se suprimă dreptul de a-și exercita profesia pe un anumit termen.

Și femeia e pedepsită cu închisoare de la 6 luni la 2 ani dacă infracțiunea s-a săvîrșit cu consimțămîntul ei. Totodată, legea sancționează și fapte care pot crea condiții favorabile ori înlesni înfăptuirea infracțiunii sus pomenite: deținerea de instrumente și materiale avortive în afara instituțiilor de specialitate (închisoare de la 3 luni la 1 an).

Gama conjuncturilor care împing o femeie la astfel de fapte e diversă. Frica de mizerie, teama de a nu putea da copiilor o educație sînt astăzi complet nejustificate în țara noastră. Statul nostru ducînd, după cum se știe, o politică de o deosebită grijă pentru viața și sănătatea mamei și a noului născut cît și pentru viitoarea educație a copilului.”

A consemnat: CRISTI TAVAC

AVORTUL

se indeletnicea cu asemenea fapte.

Codul penal definește avortul ca fiind întreruperea cursului sarcinii prin orice mijloace, în afara condițiilor admise de lege. Nerespectarea acestor dispoziții se pedepsește astfel: cînd avortul s-a comis cu consimțămîntul femeii, pedeapsa e închisoarea de la 1 la 3 ani, iar fără consimțămîntul ei, de la 2 la 5 ani. Dacă mamei i s-au provocat vătămări corporale grave, pedeapsa e închisoarea de la 3 la 6 ani, iar dacă i s-a provocat moartea, pedeapsa e de la 7 la

SCRISOAREA...

SCRISOAREA pe care o reproducem — fidel — mai jos nu este o ficțiune literară. Ea există în realitate și a fost trimisă secretariatului Facultății de filologie, căruia îi mulțumim, pe această cale pentru colaborare.

Stimată domnișoară Odet,

Cu deosebită și simpatie îmi amintesc de persoana ta dragălașă.

Scumpa mea îmi place căci o fetiță inteligentă și ași dori dacă nu vă supără acest fapt să ne cunoaștem m-ai din aproape.

Am călătorit în data de 3 aprilie 1983 pe ruta Moldova-Nouă—Oravița și v-am spus căci am terminat I. Pg. 3(?) Facultatea de Arte plastice. Actualmente lucrez ca tehnician geolog la mina Sasca Montană. Sînt policalificat și sînt unicul fiu la părinți.

Am de toate acasă la țară: stupi, oi, capre dar îmi trebuie soție eu n-am fost căsătorit niciodată.

Te rog scuză-mi scrisul sînt f.f. grăbit în graba mare și-am scris cîteva rînduri.

Ași dori scumpă Odet ca pe brațele mele să-ți găsești fericire. Îmi place căci ești o fată f. fină cum îmi place mie. Ași vrea să-ți scumpă soție altu scumpetețule (aici sensul ne scapă! — n. n.)

Am și banii, am și de toate / vino te rog, te aștept, / Cu multă nerăbdare. / Care te iubește mereu, / nespun de mult.

Aș dori f.f. mult dragă Odet să fii soția mea ideală cred căci nu te superi. Mi-ai rămas puternic întipărită în inimă și-n minte, nu te pot uita. Ași dori să-mi faci o vizită într-o duminică apropiată acasă la Bogodiniș comuna Sasca-Montană, județ C-Severin.

Scrie-mi urgent cînd să te aștept scumpa mea fetiță să te aștept la autogara Oravița.

Te pupă și te îmbrățișează
NELU

Adresa mea este:

Petcu Ion
Bogodiniș nr. 115
cod 1774
Județ C-Severin

Te pupă de mîi de ori,
Cu drag! NELU

limba destul de bine, dar au probleme serioase cu pronunția.

Absolventul unei universități de prestigiu, cum sînt cele din Tokyo sau Kyoto, are cele mai mari șanse de a încheia contractul de angajare la o firmă cu reputație, ceea ce îi conferă si-

Fiecare școală caută să-și impună imnul și drapelul. Disciplina exemplară stă la loc de frunte. În școli sînt afișate fotografiile cu indicația lungimii regulamentare a părului, iar după cursuri elevii sînt reținuți pentru curățenie în clasă.

punere la disciplina școlară severă. Tot mai mulți tineri se revoltă împotriva școlii și casei părintești, încercînd să dobîndească timp liber. Este adevărat că deocamdată aceste elemente sînt în minoritate față de cei ce se încăpățînează să învețe, trecînd test după test, dar tendința de opoziție există. Iar criminalitatea juvenilă crescîndă este un indiciu al acestei nemulțumiri.

Din cauza creșterii numărului delinvenților, poliția japoneză și-a organizat o secție specială pentru tineret. Numai în 1980 au fost arestați pentru delict 54.000 de copii sub 14 ani, cifră cu o treime mai mare față de anul precedent. Pentru tinerii mai mari, astfel de cifre privind delict, se referă la o situație lunară. Nu rareori, școlile la care aceștia învață, sînt și locul faptelor antisociale.

Opoziția crescîndă a elevilor japonezi față de pretențiile riguroase ale școlii, față de speranțele părinților și ale ofertanților de lucru, alarmează specialiștii. Continuîndu-se în acest fel, ei se gîndesc la împovărarea sistemului social japonez și chiar la periclitarea în viitor, noulor succese ale Japoniei...

— Tokyo — iulie 1982

Tokyo: de la Ueno la Yoyogi...

garanță în existența de zi cu zi și bineînțeles, prestigiul social.

Dacă stai de vorbă cu părinții, aceștia nu se laudă cu pregătirea fiilor lor (femeile joacă un rol subordonat), ci cu numele firmei la care aceștia lucrează. Iar firmele pun mare preț pe prestigiul școlii absolvite, și nu atît pe pregătirea de specialitate, care se dobîndește în cadrul firmei. Educația devine astfel o serioasă armă în lupta pentru supraviețuire.

Titluri de o șchioapă informează despre acte de vandalism, asocieri în bande și violență împotriva propriilor învățători. Această criminalitate juvenilă este cu totul nouă pentru opinia publică japoneză.

Declarațiile făcute de Hiroshida Kira — director general al Institutului național pentru cercetări în domeniul educației, au darul să neliniștească. Odată cu împușinarea ofertelor de servicii, scade și dorința de învățatură și de su-

(Urmare din pagina 16)

continuu studiile la îndemnul părinților. După încheierea celor 9 ani, se poate continua cu trei clase de gimnaziu sau cu patru ani de studiu la „fără frecvență” sau curs seral. Absolvirea gimnaziilor permite accesul la universități și școli superioare. În toată țara domnește obsesia de-a urma gimnaziul și universității cît mai renumite, pentru că terminarea acestora oferă perspectivă de a fi angajat de cele mai mari și prestigioase întreprinderi. Aceasta a avut ca urmare instituirea unui sistem riguros de selecție, în cadrul căreia cîteva examene decid asupra unei vieți.

Pentru continuarea studiilor se cheltuiește o bună parte din venitul familiei. În vederea susținerii examenului de admitere la facultate, majoritatea elevilor de la gimnaziu urmează cursurile unor școli serale sau cursuri organizate la sfîrșit de săptămînă. Se predă ceea ce se poate „toci”. Obiectivul este transmiterea de cunoștințe. Cu cît elevii sînt mai mari, cu atît sistemul e mai drastic. Este obligatorie studiarea limbii engleze. Elevii citesc și înțeleg

Gong final în campionatele europene intercluburi la fotbal. Să reactualizăm câteva secvențe: La Göteborg, în finala „Cupei cupelor”, F. C. Aberdeen a spălat onoarea britanicilor câștigând într-o manieră elegantă, chiar dacă rezultatul de 1-1 a fost stabilit după prelungiri în fața Realului din Madrid. Terenul greu alunecos se pare că a favorizat echipa scoțiană, mai robustă și mai bine pregătită fizic.

În cupa U.E.F.A., S. C. Anderlecht și-a demonstrat din nou înalta clasă internațională. După partida tur încheiată cu victoria la limită 1-0 a belgienilor, Benfica era acreditată cu mari șanse de victorie. Speranțele lusitanilor au crescut în minutul 32 al partidei retur, când Sheu, după o pasă a lui Humberto, a deschis scorul. Bucuria celor 80.000 de spectatori ce au încurajat frenetic gazdele nu a durat prea mult, șase minute mai târziu Lozano aducând egalarea pe tabela de marcaj printr-un gol splendid. În continuare Anderlecht nu și-a făcut jocul obișnuit cu care ne-au încântat de atâtea ori Vercauteren, Coeck, Van den Bergh și ceilalți componenți ai formației. Au preferat o tactică de menținere a rezultatului, dar chiar și așa au surprins deseori pe contraatac defensivă portugheză. Nici golul marcat de Filipović în minutul 63 și anulat pe drept de arbitrul olandez Corver pe motiv de ofsaid nu ar fi fost

suficient Benfică pentru câștigarea trofeului.

În „cupa campionilor”, pe frumosul stadion olimpic din Atena, S. V. Hamburg a învins cu 1-0 campiona Italiei, Juventus. Este pentru a șasea oară consecutiv când finala se termină cu același rezultat. Golul a căzut foarte repede. În minutul 8 Magath, ajuns la marginea careului șutează necrutător în colțul

lui. A pierdut pentru că Boniek, un jucător cu dribling foarte bun, în viteză, a jucat prea retras și, nu în ultimă instanță, pentru că Rossi a fost o simplă marionetă în fața porții adverse.

De partea cealaltă Magath a făcut unul dintre cele mai bune meciuri ale sale, dând aripi atacului vestgerman.

Dar să revenim la Cupa U.E.F.A., competiție care anul

lucru, fotbalul românesc a ajuns la poarta elitei internaționale. Este momentul să facem pasul înainte. Acest pas nu îl pot face însă numai Mircea Lucescu, Balaci, Cămătaru, Ștefănescu, Lung Bălăni. Nivelul diviziei naționale este foarte scăzut. Putem număra pe degete de la o mână echipele care merită într-adevăr să facă parte din prima divizie. După înfringerea su-

buie în primul rând să ne organizăm pe plan intern. Jucătorul care se legitimează la un club trebuie să înțeleagă că în primul rând trebuie să joace fotbal și doar apoi, în caz că dă satisfacție, să beneficieze de avantaje materiale. Talentul nu este suficient. El trebuie cultivat prin muncă. Este destul de greu să ajungem în vârful piramidei, dar și mai greu este, ca odată ajuns acolo să reușești să te menții, să confirmi prin evoluțiile ulterioare. Să nu uităm că cei care vor reprezenta țara peste câțiva ani sînt juniorii de astăzi. Când li se va acorda și lor atenția cuvenită?!

Prea multe talente care sînt la vîrsta depășirii junioratului se pierd în eșaloane inferioare, unde se lucrează puțin, superficial, după metode învechite de antrenament.

Sfîrșitul anului trecut și începutul anului acesta au adus multe satisfacții iubitorilor sportului cu balonul rotund din întreaga țară. Chiar dacă ultimele rezultate nu ne-au fost favorabile, să-i acordăm în continuare încredere lui Mircea Lucescu și tuturor celor care au contribuit la succesele fotbalului românesc. Sîntem abia la jumătatea drumului în preliminariile campionatului european și chiar dacă la prima vedere situația nu ne este favorabilă, șanse mai avem!

NELU MUSTA

SECVENȚE DE IERI ȘI... DE MÎINE DE PE GAZON

lung, făcînd din Dino Zoff un simplu spectator. Juventus a aliniat o formație plină de „stele” (Platini, Boniek, Rossi, Tardelli, Scirea, Cabrini, Gentile) dar care de data aceasta nu au mai strălucit pe gazon, fiind nevoite să se „stingă” în fața preciziei de ceasornic a „mașinii” de fotbal vestgermane. A fost o victorie a fotbalului robust, athletic, în fața fanteziei latine.

De ce a pierdut „Juve”? A pierdut pentru că Platini, pe care personal îl consider cel mai valoros coordonator la ora actuală, omul care dribleză lejer doi-trei adversari, ca apoi să schimbe brusc direcția, punînd mingea „pe tavă” atacanților în fața porții, deci Platini, a fost „împins” înainte și nu a fost lăsat să „danseze” la mijlocul terenului.

acesta ne-a adus mari satisfacții. Am asistat la marșul triumfal al Universității Craiova, început în primul tur cu Fiorentina și încheiat în semifinale cu Benfica.

S-au înclinat pe rînd în cetatea Băniei nume glorioase ca Bordeaux, Fiorentina, Kaiserslautern. L-am admirat pe Lung acolo, pe Balaci mișcîndu-se în teren cu dezinvoltură unui mare campion, pe Cămătaru tăvălugînd apărări renumite, pe Negrilă înscriind goluri „de milioane”, pe Ștefănescu a cărui simplă prezență în apărare îți dă siguranță.

Universitatea a dovedit că este o echipă solidă, matură, competitivă pe plan internațional. Grație lor și celor trei puncte obținute de reprezentativa națională în fața Ita-

ferită pe teren propriu în fața Cehoslovaciei i s-a reproșat lui Mircea Lucescu că nu a înlocuit câțiva titulari care nu erau în formă maximă. La ora actuală nu avem jucători care să înlocuiască cu succes titularii de la națională. Și asta nu pentru că n-am avea talente, ci fiindcă se lucrează superficial la nivelul cluburilor și fiindcă se tolerează în continuare actele de indisciplină. În meciul Petrolul — Steaua s-a înregistrat un nedorit record: 104 faulturi, numeroase cartonase galbene și patru roșii. Stoica, eliminat și el din joc, un recidivist notoriu la comisia de disciplină, a fost sancționat „aspru” cu o etapă de suspendare.

Ca să ajungem în prima linie a fotbalului european tre-

Noi valențe ale prieteniei pe terenul de sport, coechipieri și prieteni

Ce este mai frumos, astăzi cînd calul este tot mai rar întîlnit, decît să poți asista la un concurs sau o demonstrație hipică. Iubitorii acestui sport au privilegiul de a putea lua parte ca spectatori la demonstrațiile oferite de asociațiile hipice „Timișul” Izvin și „Agronomia” din Timișoara. Studenții timișoreni, iubitori ai acestui sport, au asigurată intrarea gratuită la demonstrațiile oferite de echipa de călărie din Calea Aradului, iar pot petrece câteva ore agreabile de călărie, iar cei talentați se pot legitima ca membri ai clubului.

Discutînd pe această temă cu tovarășul șef de lucrări ing. Gheorghe Lungulescu, îndrumătorul secției de hipism a Institutului agronomic, dînsul a ținut să remarce faptul că în cadrul asociației activează douăzeci de studenți, dintre care zece sînt de la Zootehnie, trei de la Medicină veterinară, iar restul de la alte facultăți din oraș.

În legătură cu baza materială, domnia sa a arătat că asociația hipică „Agronomia” dispune de 19 cai pentru competiție din rasele Pur sînge arab, Pur sînge englez și Ghidaru, care este un metis între rasele Pur sînge arab și Pur sînge englez. Acești cai deservesc procesul de instruire a studenților Facultății de zootehnie și medicină veterinară, ca material didactic.

Dintre studenții care practică hipismul aici, amintește cîțiva cu rezultate mai bune. Aceștia sînt Alexandru Koteles, anul III, Medicină veterinară, Dieter Theöres, anul III, Chimie industrială, apoi Codruța Onilă și Cristina Mihăilă, anul II, Medicină veterinară, Nicolae Oprea, anul II, Zootehnie, Ana Ivan, anul IV, Zootehnie și alții.

În permanență conducerea asociației este preocupată de atragerea a cît mai mulți studenți în cadrul secției de hipism. Tovarășul șef de lucrări ing. Gheorghe Lungulescu, care predă la disciplina de Tehnologia creșterii cabalinelor la Zootehnie, se străduiește să insufle studenților dragostea față de cal, prin cursuri de excepție susținute cu multă competență și mult temperament.

Pe antrenorul echipei hipice l-am găsit ca de obicei în preajma cailor. De această dată efectua antrenamentul calului Horia, călărețul său fiind la cursuri. Într-o scurtă pauză, maestrul emerit al sportului: Oscar Recer, a avut amabilitatea de a răspunde la cîteva întrebări:

— Nu de mult a luat sfîrșit prima etapă a campionatului republican de hipism desfășurată și în acest an la Lugoj și așa dori să ne vorbiți puțin despre rezultatele obținute.

— Ținînd cont că a fost prima ieșire din acest an, pot spune că rezultatele au fost mulțumitoare.

Nu am ocupat un loc pe podium, dar toți cei opt cai cu care ne-am prezentat în concurs s-au calificat pentru etapa viitoare, ce se va desfășura la Răuți. Pregătirile pentru această etapă se axează pe exerciții de gimnasticare, de întărire a condiției fizice și de suflu (exerciții de mîrire a capacității de efort mare în timp scurt), exerciții ce vizează întărirea formei cailor. În paralel se lucrează la abordarea obstacolelor diferite și exercitarea de parcursuri variate, pentru a evita punerea calului și călărețului în situații neprevăzute, care ar putea duce la greșeli în timpul concursului.

— Ce alte obiective mai aveți în vedere?

— Desigur, privim spre etapa finală a campionatului republican, unde sperăm să ne calificăm cu cea mai mare parte din caii și călăreții ce vor concura la Răuți. Sperăm să urcăm pe podium. Totodată, privim cu interes și campionatul republican de juniori de la Sibiu. Aici se desfășoară etapa a doua și finala. De la juniori avem pretenții mai mari și sperăm să avem un campion național.

— Cu toate că este un club studențesc, la competiții apar încă destul de puțini studenți. De ce?

— Să știți că avem destul de mulți studenți legitimați, dar din cauza programului foarte încărcat de la facultate, sînt obligați să neglijeze antrenamentele. Acesta este principalul motiv al neparticipării studenților la concursuri. Ar fi foarte bine dacă conducerea institutului ar aproba ca studenții legitimați la noi să-și efectueze stagiul de practică în cadrul sectorului de cabaline din Stațiunea didactică experimentală de pe lângă Institutul agronomic Timișoara.

— Dintre studenții care practică acest sport, cine se remarcă în mod deosebit?

— L-am numi pe Dieter Theöres, student în anul II, la Facultatea de chimie. Anul acesta, la Lugoj, a ocupat locul cinci la proba dresaj, pentru categoria ușoară. De asemenea, vreau să-l remarc în mod deosebit pe studentul Alexandru Koteles. Un sportiv ambițios, foarte talentat, dornic de afirmare, este tot timpul preocupat atît de perfecționarea sa ca jocheu, cît și de înlăturarea unor defecte de tehnică deprinse anterior. Iubește foarte mult caii și tot timpul liber și-l dedică lor, fiecare moment, care nu îi este ocupat de școală; petrecîndu-l la grajd.

— Vă mulțumesc pentru amabilitate și vă doresc succes!

— Mulțumesc!

Un mare gol... în suflete

Vom vedea. La această oră, deja sîntem convinși de faptul că din toamnă, echipa de fotbal a studenților timișoreni, se va zbate din nou în apele turburi și involburate ale seriei a III-a a diviziei „B”. Oare îi va plăce nămolul retrogradării sau vor încerca să iasă din nou la suprafață? Dacă va urma exemplul celorlalte două surate U.M.T. și C.F.R., atunci: adio, divizia „A”. Și cînd ne gîndim că Timișoara a fost cîndva un leagăn al fotbalului din țară, iar acum nu mai este nici măcar scrînciob. An de an, acest leagăn, a fost ciuntit și călcat în picioare de niște indivizi, care dacă nu primesc drepturile de joc, pe care ei le cer (nu pe care le merită, doamne ferește), cred că își pot permite să-și bată joc de spectatori. Și „Poli” nu face excepție de la regulă. De ce se lansează apeluri să mergem în număr cît mai mare pe stadion și să-i încurajăm, cînd aproape întotdeauna joacă de parcă *ne-ar ruga* să-i huiduim. Dar pe cine iubești nu poți să-l fluieri și să-l împroști cu pietre, așa ca mai bine stăm acasă. Și asta este o manifestare de protest la adresa jocului prost și, în plus, este mai civilizată.

Studenții noștri se „străduiesc” de cîteva ani să ajungă în divizia „B”. Acum, că au reușit, situația este motivată în fel și chip: ba că trebuie întinerit lotul, și a fost întinerit, dar situația a rămas aceeași — tot nu se joacă fotbal. Ba mai mult, uneori parcă joacă țurca. Și culmea ironiei, acum, în ultimele etape aduc puncte din deplasare, de parcă ar vrea să demonstreze că știu să scoată puncte de afară dar nu au vrut pînă acum. Este drept că s-a schimbat antrenorul (iarăși), dar lotul este același. Aceiași jucători, conđuși de Ion Ionescu, au încasat opt goluri la Craiova și au pierdut acasă cu Sportul și F. C. Olt, iar mai recent, conđuși de Emeric Dembroski, au reușit să facă meciuri egale la Oradea și Tîrgoviște. În aceste condiții eu nu găsesc o explicație mulțumitoare.

Ori ce s-ar spune, dragi fotbaliști de la Poli, vă meritați soarta, pe care ați scris-o cu propriile voastre... picioare. Rămîne de văzut ce veți învăța din această tristă experiență.

Noi, studenții iubitori ai sportului-rege am îmbrăcat haine cernite. Cu durere în suflet și lacrimi în ochi vă vom conduce pe ultimul drum spre „B” și vă asigurăm de compasiunea noastră.

Ne doare inima, dar nu putem fi alături de voi, că prea mulți ați îmbolnăvit de inimă rea în acest an. Dar sîntem siguri, boala nu e cronică, ne va trece și, în toamnă microbul pasiunii pentru fotbal ne va reaminti să sînteți ai noștri îmboldindu-ne din nou spre stadioane. Treptat, amărăciunea se va risipi ca ceața sub puterea unui nou vînt — al speranței, al așteptării, al drumului de încredere pe care-l avem încă în voi.

M. G.

MARIAN DRĂGHICI

Tokyo: DE LA UENO LA YOYOGI...

Tokyo se află la 15.000 de kilometri de România și în timp ce noi ne pregătim pentru micul dejun de la ora 8, cei dragi de acasă probabil se odihnesc, căci la București e trecut cu o oră de miezul nopții.

Ca poziție geografică, Tokyo este situat între paralela de 40 de grade și Tropicul Racului, având o climă asemănătoare cu cea a Siciliei sau a regiunilor din sudul Spaniei. Maximele ating 32°C, iar minimele cu puțin peste 3°C, astfel că iernile sunt blinde, iar încălzirea locuințelor se face electric, cu nelipsite aparate de aer condiționat. Asta nu înseamnă că Tokyo este scutit de capriciile naturii. Năpraznicele vânturi și taifune care bîntuiesc de-a lungul și de-a latul arhipelagului nipon în septembrie—octombrie, dau mult de furcă celor 11.700.000 de locuitori.

turn metalic din lume: Tokyo Tower. Avînd o înălțime de 333 de metri, turnul depășește celebrul Eiffel parizian cu 13 metri. Tokyo Tower e strîns în două inele, unul la 150 de metri și celălalt la 250 de metri, unde sînt amenajate platforme. De aici, Tokyo apare ca în palmă, iar pietonii sînt reduși la dimensiunile furnicii. Stațiile amplasate în virful turnului avertizează asupra concentrării excesive în atmosferă a oxidului de carbon, bioxidului de sulf și a altor hidrocarburi. În zilele senine, din turn se poate zări departe, la circa 100 de kilometri spre sud-vest, muntele Fuji.

Iată-ne din nou în Chiyoda-ku, zonă parcului și Palatului Imperial, pentru o vizită la Dieta japoneză (după cum aveam să aflăm, ocazie extrem de rară). Dieta este cel mai înalt organ al puterii de stat în Japonia. Asemănătoare

tens. Ceea ce te izbește este faptul că majoritatea mijloacelor de transport sînt de producție proprie, rar avînd ocazia să vezi vreo proveniență din „vest”. Aceasta este una din puternicele fricțiuni comerciale dintre S.U.A. și Japonia, căci, să nu uităm, pentru 1982 s-au prevăzut 880.000 de motociclete pentru piața americană. (În Japonia a fost construită cea mai rapidă motocicletă din lume. Ea realizează o viteză maximă de 512 km/h și e propulsată de două motoare „Yamaha” în patru timpi, de 150 de cai putere fiecare). Ca să nu mai vorbim despre exportul de autoturisme... În marile intersecții, chiar și în cele prevăzute cu semafoare, se produc frecvent ambuteiaje, cu care de altfel tokyoții sînt obișnuiți. Îți poți vedea de la ferestra autocarului omorîndu-și timpul în fel și chip. Se lecturează presa, se joacă cărți, se ascultă muzică, se vorbește la telefon sau se soarbe o conservă de Coca.

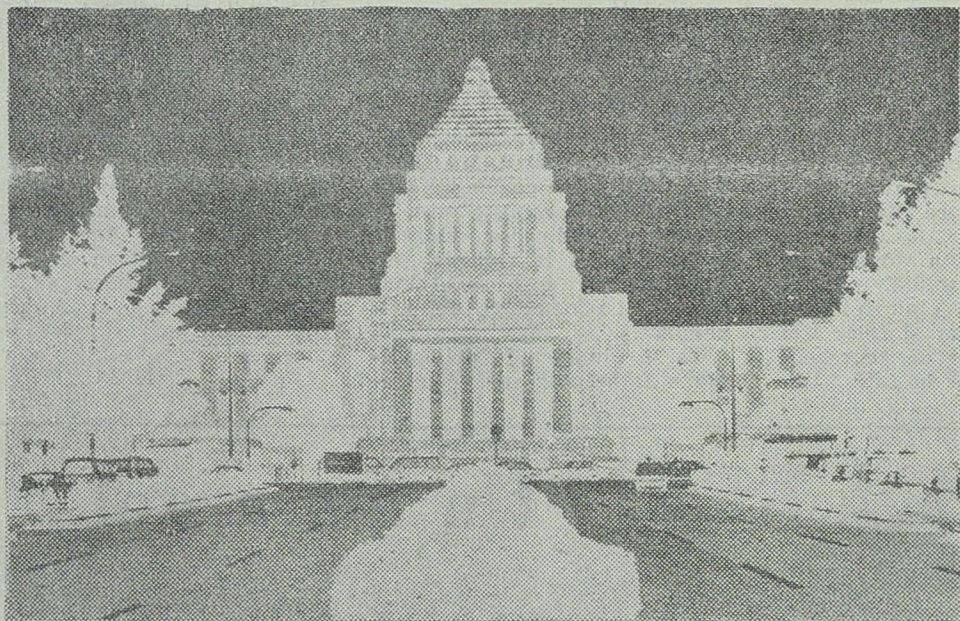
După o plimbare pe aleile parcului Yoyogi, am trecut pe lângă centrul sportiv aflat în partea sa sudică și iată-ne față în față cu NHK pe care urma să-l vizităm. Ce este NHK?... Transmisia radio în Japonia a fost inițiată în 1925 de către stația de emisie din Tokyo, o corporație care a devenit mai târziu NHK (Nippon Hoso Kyokai). Rețeaua radio a fost extinsă treptat în așa fel, încît să satisfacă cerințele întregii națiuni, iar emisiunile de radio au devenit parte integrantă din viața de fiecare zi a japonezilor. În 1953, NHK a început transmisia TV, fiind urmată în curînd de companiile particulare. De atunci numărul stațiilor a crescut rapid, iar aparatele TV au devenit ceva obișnuit în casele japoneze, fenomene petrecute datorită rapidei dezvoltări economice a națiunii. Odată cu introducerea în Japonia a televiziunii în culori, cei mai mulți japonezi au devenit telespectatori fideli. Transmisia, fie radio, fie TV, a ajuns să aibă o mare putere de influențare asupra publicului și a devenit unul dintre cele mai imense mijloace de ridicare a nivelului cultural al poporului japonez. Transportate mijloace de ridicare a nivelului cuprînd 7 canale: 1—3 sînt de stat, iar restul sînt particulare, dintre care 3 sînt în limba engleză. Fiecare lucrează cu mai mult de 3.000 de stații TV, dintr-un total de aproximativ 9.000, în așa fel încît să fie acoperită întreaga arie a țării. Acest sistem ajută la asigurarea unei transmisii de cea

modernizat în 1973, cînd toate instalațiile de transmisie și birourile au fost concentrate aici. Centrul de transmisie, construit pe un loc cu o suprafață de 82.000 m², este o clădire cu 23 de etaje, care are două aripi foarte întinse, cu numai opt etaje. Avînd o suprafață totală de 176.000 m², el găzduiește întreaga producție a programelor, transmisia și operațiunile administrative ale NHK-ului din Tokyo. Realizarea programelor, transmisia și operațiunile administrative ale NHK-ului din Tokyo. Realizarea programelor și transmisia lor se realizează în cele două aripi, în timp ce serviciile administrative sînt situate la etajele cele mai înalte. 22 de studouri TV și 23 studiouri radio cu toate instalațiile și echipamentul tehnic necesar realizării și transmiterii programelor pentru fiecare rețea, sînt astfel amenajate încît să asigure eficiență maximă. Operațiunile sînt facilitate de NHK-Topics (Total On-Line Program and Information Control System), complet computerizat. NHK produce aproximativ 1.700 de programe pe săptămîină, pentru radio și TV. Permanența necesitate de control și de schimb de informații între multiplele compartimente ce concurează la realizarea unei transmisii, este asigurat de Topics, care de la introducerea sa în 1968 joacă un rol esențial în activitățile NHK-ului. Sala NHK, situată lângă Centrul de transmisie, este o sală multifuncțională cu o capacitate de 4.000 de locuri. A fost proiectată pentru a găzdui spectacole de operă, concerte și alte manifestări culturale, acustica sălii fiind asigurată de laboratoarele de cercetare tehnică ale NHK. Sala este echipată cu cele mai moderne tehnici, incluzînd un sistem computerizat de iluminare a scenei și echipamente complete de transmisie radio-TV. Lunar, aici au loc concerte ale orchestrei simfonice a NHK-ului și spectacole ale unor artiști străini.

Aruncînd o privire asupra datelor statistice ale NHK, se poate remarca că 95 la sută din japonezi urmăresc programul TV cel puțin o dată pe zi, iar timpul mediu de persoană pe zi este de 3 ore și 17 minute (în 1980). Dacă japonezii sînt întrebați care din mijlocele de informare în masă le preferă, aproximativ 2/3 aleg TV-ul, ei reprezentînd de două ori numărul celor care au indicat ziarul (64 la sută față de 25 la sută). Un mare accent se pune pe programele educaționale.

A propos de educația în școli...

Sistemul educațional japonez care a contribuit la succesul economic al acestui stat, se bazează pe o selecție riguroasă și o examinare severă a elevilor. Aceștia poartă uniforme și trebuie să aibă părul tuns la o anumită lungime. Uniforme triste, de culoare

DIETA JAPONEZĂ

Tokyo nu este doar liderul celor 652 de orașe ale Japoniei, ci și orașul numărul unu al lumii în ceea ce privește densitatea populației: 13.847 de locuitori pe kilometrul pătrat. El rămîne aceeași așezare cu vechi tradiții și noi splendori, orașul templelor și al delicioaselor vieți de noapte, orașul tuturor sezonelor anului, chiar dacă în timpul marelui cutremur Kanto din 1923 a fost complet distrus, chiar dacă micuțele case de lemn au fost pîrjolite de numeroasele incendii foarte la modă în zbuciumata istorie a orașului și nu în ultimul rînd, chiar dacă raidurile aeriene întreprinse de americani în timpul celui de-al doilea război mondial au echivalat cu efectele distructive ale bombelor de la Hiroșima și Nagasaki. Ori de cîte ori a fost cazul, tokyoții s-au regăsit, s-au mobilizat și și-au refăcut capitala, mereu mai plină de farmec.

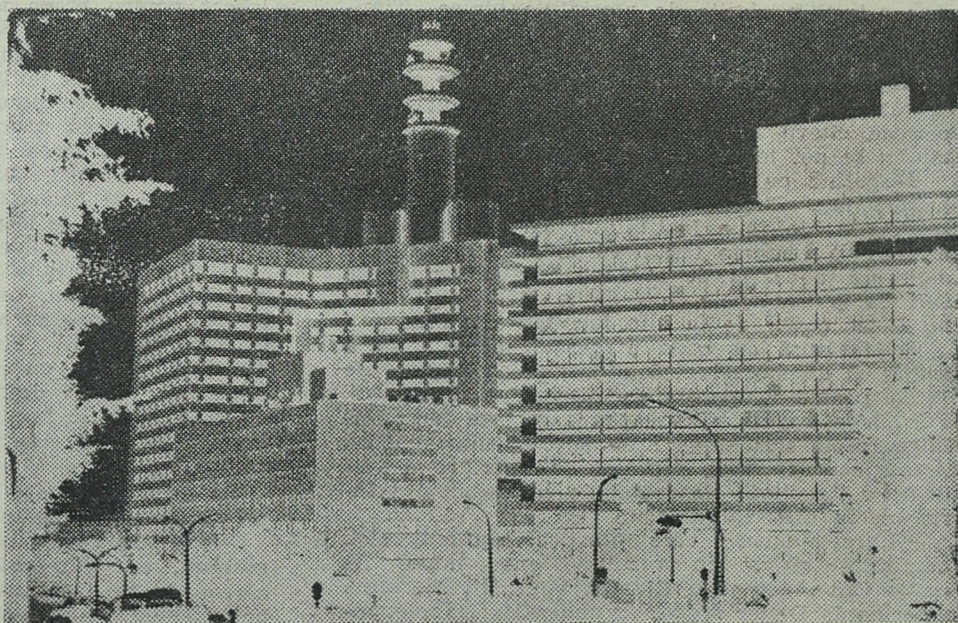
În stradă este foarte cald și umed. Ne îndreptăm spre Asakusa, respectînd aproximativ drumul terestru al primei linii de metrou din Tokyo, dată în folosință în 1927. Arhitectura tradițională japoneză, giganticele lanterne de hîrtie, fascinantele magazine cu arcade și înaltul Asakusa Kannon Temple, ne oferă posibilitatea să trăim pentru un scurt timp, zilele intrate în istorie ale feudalismului japonez. Templul aparține religiei șintoiste și a fost construit în 1649. El adăpostește statuia zeitei iubirii și conform tradiției, este bine ca înainte de-a-i păși pragul, să arunci cîteva monede în fîntina de la intrare, aducătoare de noroc. Tot în fața templului, sprijinit de coloane pictate în auriu și roșu (simbol al fericii), se află un enorm vas metalic. Cu mîinile împreunate sau acoperînd fața, vizitatorii inhalează fumul imiresmat, considerat ca vindecător al oricărui boli.

Lăsînd în nord-vest cartierul Shinjuku cu cele mai înalte clădiri „zgrîie nori” ale capitalei (60—70 de etaje), apare silueta de oțel a celui mai înalt

sistemului britanic, ea propune legi fără drept de veto. Cei 511 membri ai Camerei reprezentanților (peste 25 de ani) și ai Camerei consilierilor (peste 30 de ani), aparțin celor cinci partide japoneze: Liberal-Democrat, Socialist, Komeito, Social-Democrat și Comunist, iar șapte sînt independenți. Conducătorul politic al statului este primul ministru, ales din rîndurile membrilor Dietei. În timpul lucrărilor, cele 511 locuri de la parter sînt ocupate în funcție de apartenența membrilor la grupările sau partidele politice. La galerie sînt locuri rezervate presei, diplomaților și oficialilor invitați. Devenit putere simbolică a Japoniei, împăratul Hirohito poate participa la lucrările Dietei, avînd rezervat un balcon central situat în spatele speakerului (cel care prezidează ședințele), astfel încît, stînd în tron, are sub privirile sale întreaga sală.

Clădirea e impunătoare. Construcția ei a început în 1920 și s-a terminat 16 ani mai târziu, în 1936. Am vizitat rînd pe rînd camerele speakerului și vice-speakerului, sala de consilii, sufrageria membrilor Camerei reprezentanților, camera miniștrilor (toate de o eleganță impresionantă), iar în final Camera Imperială, în care s-a investit o zecime din costul total al clădirii. În imediata vecinătate a Dietei și prîvind către Palatul Imperial, se află sediul poliției din Tokyo, clădire încercată de tot felul de antene și oglinzi rotitoare, ce-i dau aspectul unui palat al poștelor și telecomunicațiilor.

Strada își are spectacolul ei inedit. Cu toate că în el există „zgrîie nori”, cartiere moderne, reclame luminoase scrise în toate cele 50 de semne ale alfabetului japonez (hyrakana), ce i-au dus faima în întreaga lume, Tokyo este încă un oraș dezvoltat la întîmplare, peste care industrializarea și-a pus definitiv amprentele ei nocive. Marile bulevarde și autostrăzile suspendate sînt sufocate de traficul extrem de in-

Sediul poliției din Tokyo

mai bună calitate, rezultat al unei competiții „fair-play” între organizațiile publice și cele particulare, în avantajul amîndurora și în primul rînd al telespectatorilor. Centrul de transmisie al NHK-ului din Shibuya, Tokyo, este centrul vital al activității interne și externe al NHK. Construcția sa a început în 1963 pentru a asigura transmiterea Jocurilor Olimpice desfășurate la Tokyo în 1964. Apoi a fost extins și

neagră, în care elevii japonezi se adună pe la colțuri de stradă atît la Toduzărea nouă ani (6 clase elementare kyo cît și în provincie.

În Japonia, învățămîntul obligatoriu și 3 clase de ciclu mediu și este gratuit. Dintre absolvenți, 95 la sută își

DAN PĂRVULESCU

(Continuare în pagina 14)

COLECTIVUL DE REDACȚIE:

Redactor șef: RADU CIOBOTEA
 Redactori șefi adjuncți: FLORIAN MIHALCEA, HARALD ZIMMERMAN
 Secretar responsabil de redacție: DANIEL KENST
 Secretar de redacție: DAN PAMPU
 Redactori: VASILICĂ ANCUTA, DANIEL BUMB, HORIA DULVAC, HELMUTH FRAUENDORFER, ANDREEA GHEORGHIU, NELU MUSTA, DAN PĂRVULESCU
 Grafică: TUDOREL ILIE

ADRESA REDACȚIEI:

Casa de cultură a studenților, bv. Tinereții nr. 9,
 camera 7, telefon: 1.49.07, (ședințe: luni și joi,
 ora 20.30).

TIPARUL: I.P. „BANAT” TIMIȘOARA